

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 3 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ MARS 2001

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Atsuku Yamashita, Unga kvinnors president i Maebaru församling, Fukuoka stad i Japan. Baksidan: Den historiska buddhistiska helgedomen Kinkaku-ji i Kyoto i Japan. (Foto Don L Searle.)

LILLA STJÄRNANS OMSLAG

President Gordon B Hinckley som pojke.

SE SIDAN 2

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: "SEN EDRA SMÅ"
PRESIDENT GORDON B HINCKLEY
- 18 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: "VAD ÄN FÖLJDERNA BLIVA"
SANDFÅLLAN GARY M JOHNSON
I HANS HAND EMMA ERNESTINA SÁNCHEZ SÁNCHEZ
JAG GJORDE MIG AV MED MITT BELÁTE MANUEL J ROSARIO
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: "PÅ DET JAG MÅ KUNNA HELA EDER"
- 26 ETT VITTNESBÖRD I DEN SISTA TIDEN OM BIBLISK SANNING REX C REEVE JR
- 38 JAPAN: VÄXANDE LJUS I ÖSTERN DON L SEARLE
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA MARS 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 8 ÄRLIGHETENS ARM GORDON SWENSEN
- 10 GÖR VAD ÄR RÄTT ÄLDSTE RICHARD G SCOTT
- 24 PLANSCH: VAR TILL NYTTA
- 34 JAG SÅG MIG ALDRIG OM CAMERON MCCOY

LILLA STJÄRNAN

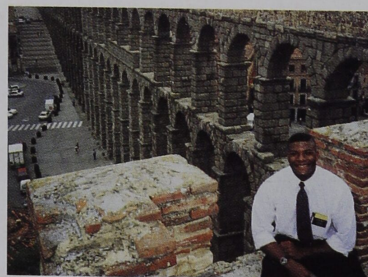
- 2 SAMLINGSSTUNDEN: VÅR HIMMELSK FADER FÖRBEREDER
PROFETEN DIANE S NICHOLS
- 4 VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE DUANE B GERRARD
- 6 FIKTION: MICKES NYA ORD PATRICIA R ROPER
- 9 VILL GÄRNA LIKNA JESUS: MEDLEMSMISSIONÄR
MONAHRA L DE Q FREITAS
- 10 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: KVINNAN VID BRUNNEN,
ÄMBETSMANNENS SON, ARGA MÄNNISKOR I NASARET
- 16 ROLIGA SIDAN: PROFETER OCH PROFETIOR LOIS T BARTHOLOMEW

SE LILLA STJÄRNAN, SIDAN 4

SE SIDAN 18

SE SIDAN 34

Mars 2001 • Årgång 125 • Nummer 3
LIAHONA 21983 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Nevenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Redaktionsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Shari Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris I Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Utländagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-1Mag@ldschurch.org

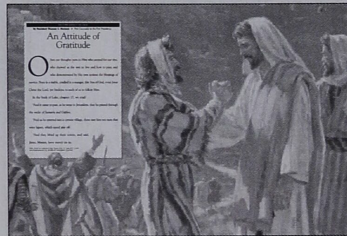
Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fiji, finska, franska, haaitiska,
hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska,
ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
January 2001 Vol. 125 No. 3. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new
addresses must be included. Send USA and Canadian
subscriptions and queries to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

"EN TACKSAM INSTÄLLNING"

Jag uppskattar verkligen budskapet från
första presidentskapet i *Liahona* (engelska)
maj 2000, "En tacksam inställning" av
president Thomas S Monson, förste rådgiv-
vare i första presidentskapet. Jag förstod
verkligen vikten av tacksamhet. Det har
varit till välsignelse för mig att ta till mig
budskapet i mitt liv. Jag ska alltid försöka
visa tacksamhet mot alla som ger mig ljus
och uppmuntran. Jag har en tacksam
inställning till alla kyrkans ledare för deras
inspirerade budskap och vittnesbörd.

Ben Lawrence Ekpezu,
Calabars andra gren,
Calabars distrikt i Nigeria

ANDLIG MANNA

Jag döptes i kyrkan när jag var ung
flicka och fick ett exemplar av *Liahona*
(spanska) första gången jag kom till
kyrkan. Nu har jag egna barn och njuter
fortfarande mycket av tidskriften. Min
familj väntar på den varje månad så som
israeliterna väntade på manna. *Liahona* ger
oss andlig föda och stärker våra vittnes-
börd, och vi är glada för möjligheten att
lära känna kyrkans medlemmar över hela
världen. Jag tackar min himmelske Fader
för denna stora gåva.

Ingrid de Padrón,
San Juan de los Morros gren,
Maracays stav i Venezuela

ETT BRA MISSIONSREDSKAP

När jag var på mission i Chile märkte
jag att människorna tyckte mycket om att
läsa *Liahona* (spanska). Som missionärer
älskade vi att få tidningen så att vi kunde
ge den till undersökare, mindre aktiva eller
nydöpta medlemmar.

När vi träffade medlemmarna föreslog
vi alltid: "Dela med er av *Liahona*, för den
är ett utmärkt sätt för människor att få veta
mer om kyrkan och våra värderingar."

Johnathan Wardle,
Edgemonts 11:e församling,
Edgemonts södra stav i Provo i Utah

EN BÄTTRE VÄRLD

Alltsedan mitt dop har jag vetat att det
här är den sanna kyrkan. Innan dess kände
jag att en del av mig fattades. Nu är jag hel.

Jag skriver för att lyckönska er till utgiv-
ningen av den här fantastiska tidskriften, *A*
Liahona (portugisiska). Tidskriften ger oss
möjlighet att läsa vittnesbörd och erfaren-
heter från andra medlemmar i världen och
att veta att det finns miljontals sista dagars
heliga som arbetar på att göra världen
bättre.

Jonas A Menezes,
Sumaré församling,
Vitória da Conquista stav i Brasilien

"Sen edra små"

**"Om ni inte omvänder
er och blir som barnen,
kommer ni aldrig in i
himmelriket."**

President Gordon B Hinckley

Min hustru och jag tog en gång med oss några av våra barnbarn till cirkus. Det var mer intressant för mig att se på dem och många av deras jämnåriga än att titta på mannen i den flygande trapetsen. Jag iakttog dem med förundran när de ömsom skratade och ömsom stirrade storögt på allt spännande. Jag tänkte på det underverk som barn är, för det är barnen som blir världens ständiga förnyelse av både liv och ändamål. Medan jag iakttog dem och det intensiva intresse de visade i denna omgivning, förflyttades jag i mitt inre till den vackra och rörande scen som upptecknats i 3 Nephi, där den uppståndne Herren tog små barn i famnen och grät när han välsignade dem och sade till människorna: "Sen edra små!" (3 Nephi 17:23.)

Det är uppenbart att allt det goda och det fruktansvärt onda i världen idag är den söta och bittra frukten av gårdagens barns uppfostran. Så som vi uppfostrar en ny generation, så kommer världen att bli om några få år. Om ni är oroade inför framtiden, se då till att fostra era barn. Det var med visdom som Ordspråksbokens författare sade: "Vänj den unge vid den väg han

bör vandra, så viker han ej därifrån, när han blir gammal” (Ordspråksboken 22:6).

Där vi bodde på somrarna när jag var pojke hade vi en fruktodling. Vi odlade stora mängder persikor – billaster fulla. Vår far tog med oss på demonstrationer av trädbeskärning som Lantbruksskolan anordnade. Varje lördag under januari och februari åkte vi ut till odlingen och beskär träden. Vi lärde oss att genom att klippa och såga

**“Lär era barn att älska och känna vördnad för Herren
... Lär dem att älska er i stället för att
frukta er.”**

på de rätta ställena, även om det var snö på marken och trädet verkade var dött, kunde vi forma ett träd så att solskenet skulle nå den frukt som skulle komma under våren och sommaren. Vi lärde oss att i februari kunde vi avgöra ganska bra hurdan frukt vi skulle plocka i september.

E T Sullivan skrev en gång dessa intressanta ord: ”När Gud vill utföra ett stort verk i världen eller rätta till ett stort fel, går han till väga på ett mycket ovanligt sätt. Han sätter inte igång med jordbävningar eller sänder åskväder. Istället låter han en hjälplös baby födas, kanske i ett enkelt hem hos en obetydlig mor. Därefter inger Gud tanken i moderns hjärta och hon inpräntar den i barnets sinne. Sedan väntar Gud. De största krafterna i världen är inte jordbävningar och åska. De största krafterna i världen är små barn” (citerad i *The Treasure Chest*, redigerad av Charles L Wallis [1965], s 53).

Jag skulle vilja tillägga att dessa små barn kommer att åstadkomma gott eller ont, i hög grad beroende på hur de fostras. Herren har utan tvetydighet tillkännagivit: ”Men jag har befallt eder att uppfosta edra barn i ljus och sanning” (L&F 93:40).

Om ni ursäktar mig för att jag föreslår det uppenbara, jag gör det bara för att det uppenbara inte observeras i så många fall. Det uppenbara omfattar fyra ytterst viktiga punkter vad gäller barn: älska dem, undervisa dem, respektera dem, be med dem och för dem.

ÄLSKA DEM

Hur lyckligt och välsignat är inte det barn som känner sina föräldrars kärlek. Denna värme och kärlek kommer att bära god frukt under åren som följer. Den

hårdhet som är betecknande för en stor del av vårt samhälle idag är i hög grad ett resultat av den hårdhet som barn utsattes för många år tidigare.

När jag en gång mötte en av mina barndomsvänner flödade minnesbilderna från den trakt vi växte upp i. Den var världen i miniatyr, med många olika slags människor. De var en samman-svetsad grupp och jag tror att vi kände alla. Jag tror också att vi älskade alla – det vill säga, utom en man. Jag måste göra en bekännelse. Under en period av min barndom avskydde jag den mannen. Sedan dess har jag omvänt mig från den känslan, men när jag ser tillbaka, kan jag återigen minnas hur intensiv känslan var. Hans pojkar var våra vänner, men jag ansåg att han var min fiende. Varför sådan stark antipati? Eftersom han piskade sina barn med remmar och käppar eller vad han än fick tag i när hans oerhörda vrede flammade upp vid minsta irritation.

Jag kanske kände som jag gjorde på grund av det hem som jag bodde i, där vi hade en far som genom ett slags tyst trolleri kunde disciplinera sina barn utan att använda något redskap för bestraffning, trots att vi ibland förtjänade det.

Jag har sett frukterna av denne grannes temperament komma till liv igen i hans barns bekymmersfulla liv. Varenda socialtjänsteman, varenda anställd på de stora sjukhusens akutmottagning, varenda polis och domare kan återge liknande historier. Hela den tragiska bilden visar våld, sparkar, slag och till och med sexuella övergrepp på små barn. Besläktade med dessa är de onda

män och kvinnor som utnyttjar barn för pornografiska ändamål.

Ingen man eller kvinna som bekänner sig följa Kristus eller säger sig vara medlem i denna kyrka kan sysselsätta sig med sådant utan att förtörna Gud och förneka hans Sons lärdomar. Det var Jesus själv som sade, när han framhöll barnens renhet och oskuld: "Men den som förleder en av dessa små ... för honom vore det bäst om han fick en kvarnsten hängd om halsen och sänktes i havets djup" (Matteus 18:6).

Kan det finnas en starkare fördömelse av barnmisshandel än dessa ord som människornas Frälsare uttalade? Vill ni att kärlekens anda ska växa i världen? Börja då inom ert eget hems väggar. Se på era små och se hos dem Guds under, den Gud vars närhet de nyligen lämnat.

President Brigham Young (1801–1877) sade en gång: "Ett barn älskar sin mors leende, men avskyr då hon visar upp en sur min. Jag uppmanar mödrarna att inte

låta sina barn befatta sig med det som är ont, men att de samtidigt behandlar barnen med mildhet" (*Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young* [1997], s 340).

Han sade också: "Lär era barn att älska och känna vördnad för Herren. Studera deras karaktär och deras sinnelag och behandla dem därefter. Tillrättavisa dem aldrig när du är arg. Lär dem att älska er i stället för att frukta er" (*Dito*, s 172).

Naturligtvis behövs disciplin i familjer. Men disciplin med hårdhet och grymhet leder aldrig till förbättring utan snarare till avsky och bitterhet. Det botar ingenting

**Se era små och undervisa dem.
Ert exempel kommer mer än
någonting annat att inspirera
dem till ett livsmönster.**

utan förvärrar problemet. Det är destruktivt. När Herren fastställde den anda som hans kyrka ska styras med, fastställde han också samma styrande anda i hemmet med dessa viktiga uppenbarade ord:

”Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig

Be med era barn, så att de lär känna den styrkekälla som alltid finns till hands när vi än behöver den.

gällande ... utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek ...

skarpt bestraffande ibland när den Helige Anden driver därtill och därefter visande större kärlek mot honom, som du bestraffat, att han icke må hålla dig för fiende,

att han må erfara, att din trofasthet är starkare än dödens band” (L&F 121:41, 43–44).

UNDERVISA DEM

Se era små och undervisa dem. Ert exempel kommer mer än någonting annat att inspirera dem till ett livsmönster. Det är alltid intressant att träffa barn till gamla vänner och att se hur den nya generationen har anammat sina fäders och mödrars sätt.

Det berättas hur en grupp kvinnor i antikens Rom fåfängt visade sina juveler för varandra. En av dessa var Kornelia, som var mor till två pojkar. En av kvinnorna sade till henne: ”Var har du dina juveler?” Kornelia svarade och pekade på sina söner: ”Dessa är mina juveler.” Under hennes ledning och med hennes dygder som exempel, växte de upp och blev Gaius och Tiberius Gracchus, två av de mest inflytelserika och verksamma reformatorerna i den romerska historien. Så länge som man kommer ihåg dem och talar om dem, ska man komma ihåg och prisa också deras mor, som fostrade dem efter de normer som hon själv levde efter.

Jag anknyter återigen till Brigham Youngs ord: ”Tänk ständigt på att de barn, som Gud i sin godhet har gett er, tidigt i livet får lära sig hur viktiga Guds uppenbarelser till profeterna är och hur vackra principerna i vår heliga religion är, så att de när de blir vuxna alltid hyser varma känslor för detta och aldrig överger sanningen” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young, s 172*).

Jag inser att det finns föräldrar som, trots att de överflödar av kärlek och hängivet och trofast anstränger sig att undervisa sina barn, ser dem växa upp på motsatt sätt och sörjer när de ser sina vilsegångna söner och döttrar

medvetet ta in på vägar som får tragiska följder. Jag hyser stor medkänsla med dem och jag vill citera Hesekiel för dem: "En son skall inte bära på sin faders missgärning, och en fader skall inte bära på sin sons missgärning" (Hesekiel 18:20).

Men detta är snarare undantag än regel. Inte heller rättfärdigar detta undantag andra från att med varje ansträngning visa kärlek, ett gott exempel och rätta regler i sin fostran av dem som Gud har gett oss ett heligt ansvar för.

RESPEKTERA DEM

Låt oss heller aldrig glömma att det är nödvändigt att respektera dessa våra små. Av Herrens uppenbarade ord vet vi att de är Guds barn liksom vi är Guds barn, och att de förtjänar den respekt som kommer av kunskapen om denna eviga princip. Herren fastställde att om vi inte i våra egna liv utvecklar denna renhet, denna avsaknad av svek, denna oskuld inför det onda, kan vi inte inträda i hans närhet. Han sade: "Om ni inte omvänder er och blir som barnen, kommer ni aldrig in i himmelriket" (Matteus 18:3).

Channing Pollock skrev en gång följande intressanta och tankeväckande ord: "Med tanke på den ungdom under vilken vi fördömde det som var fel, måste några av oss önska ... att vi kunde födas gamla och bli yngre och renare och naturligare och mer oskyldiga tills vi slutligen lägger oss ner till den eviga sömnen med själar vita som hos små barn" ("The World's Slow Stain", *Reader's Digest*, juni 1960, s 77).

BE MED DEM OCH FÖR DEM

Se era små. Be med dem. Be för dem och välsigna dem. Den värld de har kommit till är invecklad och svår. De kommer att stöta på stora svårigheter. De kommer att behöva all den styrka och all den tro ni kan ge dem medan de fortfarande är hos er. De kommer också att behöva en större styrka som kommer från en högre makt.

De måste göra mer än att bara följa med strömmen. De måste lyfta världen, och den enda hävstång de har är sitt eget livs exempel och den övertalningskraft som deras vittnesbörd och kunskap om det som tillhör Gud kan ge dem. De kommer att behöva Herrens hjälp. Be med dem medan de är små, så att de lär känna den styrkekälla som alltid finns till hands när vi än behöver den.

Jag tycker mycket om att höra barn be. Jag tycker om att höra föräldrar be för sina barn. Jag känner vördnad inför den far som med det heliga prästadörets myndighet lägger händerna på sin sons eller dotters huvud när ett viktigt beslut måste fattas, och i Herrens namn och med den Helige Andens ledning ger en fars välsignelse.

Hur mycket vackrare skulle inte världen vara, och samhället vi lever i, om varje far och mor betraktade sina barn som sina dyrbaraste tillgångar, om de ledde dem med exemplet makt i vänlighet och kärlek, och om de när svårigheter uppstod välsignade dem med det heliga prästadörets myndighet, och om de betraktade sina barn som juvelerna i sitt liv, som gåvor från himmelens Gud, som är deras evige Fader, och uppfostrade dem med sann kärlek i Herrens visdom och förmaning.

För länge sedan sade Jesaja: "Och dina barn skall alla bli Herrens lärjungar, och stor frid skall dina barn då ha" (Jesaja 54:13). Till detta vill jag tillägga: "Även deras fäders och mödrars frid och glädje ska bli stor."

Jag ber ödmjukt om den friden till förmån för alla barn och alla fäder och mödrar. □

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

1. Herren har sagt: "Jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning" (L&F 93:40).
2. För att göra det, måste vi:
 - Älska små barn.
 - Undervisa små barn genom vårt exempel.
 - Respektera små barn som Guds barn, precis som vi är.
 - Be med och för små barn.

ÄRLIGHETENS ARM

Gordon Swensen

ATT LÄRA VÄRDET AV ÄRLIGHET VAR VOLLEYBOLLMATCHENS VERKLIGA RESULTAT

Många av mina minnen från när jag var fem år gammal består av volleybollnät, golvpöls på gymnastiksalsgolv, domarvisslingar och nerkradsade laguppställningar. Min pappa var tränare för ett volleybollag med ungdomar i vår församling. Jag var hans "medhjälpare".

Min pappa lärde spelarna principerna hårt arbete, laganda, ärlighet, självtillit och tillit till andra, målsättningar, uthållighet och offervilja. De bad före matcherna, tränade klockan fem på lördagsmorgnarna och åt glass hemma hos oss.

En av de viktigaste läxorna jag lärde mig av min pappa och hans spelare var ärlighet. När en spelare oavsiktligt råkade nudda nätet eller missade en passning, tyckte min pappa att det var viktigt att spelaren visade att han hade gjort fel genom att räcka upp handen. Den lärdomen gjorde ett bestående intryck, inte bara på medlemmarna i laget utan också på en femårig "biträdande tränare".

Vårt lag hade haft det svårt i början. Men när mästerskapen hölls var vi redo att tävla. När det var dags för final, betalade sig de fyra åren då laget hade tränat tillsammans. Bara en match stod mellan oss och segern i mästerskapen.

Stämningen var livlig inför finalen. Det kom mycket folk för att se på. Jag ställde mig bredvid pappa när startsignalen gick.

Jag minns inte mycket av matchen, men jag minns slutet på den. Publiken hurrade när min pappas lag tog det sista poänget och vann matchen. Deltagare och åskådare strömmade ut på planen. Brent, en storväxt, skicklig spelare i vårt lag, hade vunnit den sista bollen med en hård smash. Han slog bollen så hårt att inte ens den erfarne domaren märkte att Brents finger hade nuddat nätet. Det var ett missöde som lätt hade kunnat glömmas. Men mitt under segeryran sträckte Brent långsamt upp armen i luften.

Lagen återgick till sina platser, publiken gick och satte sig och spelet fortsatte. Kort därefter var matchen slut och min pappas lag vann mästerskapet som de hade kämpat för i fyra år. De var glada över att inte bara vinna utan också över att vinna hederligt.

Många år har gått sedan mina dagar som bollkalle åt pappa och laget. Men minnet av en tränare som lärde laget värdet av ärlighet är fortfarande färskt. Från min låga strategiska plats på golvet den dagen, såg alla långa och ståtliga ut. Men i mina – och de andras – ögon var Brents huvud högre än alla andras. □

Gordon Swensen tillhör Eastridges åttonde församling i Eastridges stav i Draper i Utah.

LYCKAN I DET HÄR LIVET OCH I EVIGHETEN
BEROR AV ATT NI FATTAR RÄTTA BESLUT OCH
HÅLLER FAST VID DEM.

Gör vad är

Äldste Richard G Scott

I de tolv apostlarnas kворum

*Från ett tal vid en brasafton som Kyrkans utbildningsverksamhet
anordnade på Brigham Young-universitetet den 3 mars 1996.*

Jag vet att de flesta av er har bestämt sig för att göra det som är rätt. Ni har haft känslan inom er att vilja leva värdigt oavsett vad andra säger. Jag talar också till andra som vill ha en sådan känsla. Ni tillhör den bästa generation som har kommit till jorden. Ni har förberett er väl i förut tillvaron och har utvalts till att komma hit i den här enastående viktiga tiden när vår himmelske Faders plan uppenbaras. Jag är djupt rörd här i er närhet. Jag inser att de flesta av er inte har en aning om hur dugliga, ädla och underbara ni verkligen är.

Jag har bett till Gud om, funderat på och arbetat med mitt budskap, eftersom var och en av er är vår himmelske Faders enastående son eller dotter och jag vill hjälpa er. På ett tidigt stadium kände jag mig inspirerad att tala med er om hur ni kan förverkliga era värdiga drömmar och ambitioner. Jag är säker på att var och en av er har ljusa drömmar om hur ni vill att ert liv ska bli. Jag har kommit längre på den livets väg som ligger framför er och har lärt mig att även om det finns växande prövningar längs vägen, är livet till övervägande delen något vackert. När ni fortsätter utöva tro på Mästaren och lyder hans bud, kommer ni att få storartade välsignelser. En del av de välsignelserna har ni drömt om. Andra välsignelser som han planerar åt er ligger bortom något ni kan föreställa er nu. Min innerligaste önskan är att hjälpa

er leva så att era värdiga drömmar blir till verklighet.

Jag har brottats med många olika sätt att berätta om principer som jag vet skulle hjälpa er i hög grad – om de förstås och efterlevs. Jag insåg att jag ännu inte hade ett tillfredsställande sätt att uttrycka vad jag vet är sant. Sedan omslöt jag av frid. Jag kände att om jag anstränger mig allt jag kan för att tala till er, och ni lyssnar med öppet sinne och hjärta, med verkligt uppsåt och tro på Herren, så spelar det inte så stor roll vad jag säger. Ni kommer att få intryck som är individuellt avpassade efter era behov. När ni skriver ner de intrycken och följer dem, blir de riktlinjer för ert liv och hjälper er att förverkliga era rättfärdiga drömmar.

Ni befinner er i en period i livet när många väldigt viktiga beslut ska fattas, och ni är förstaeligt nog osäkra på om ni kan fatta dem. Ni lever i en värld där det blir allt svårare att se till att era värdiga drömmar och ambitioner blir verklighet genom att ni undviker de lockelser och frestelser som Satan lägger i er väg för att förgöra er. Ni kanske tvivlar på ert egenvärde. Ni vill bli accepterade. Ni har frågor angående er framtid och hur ni kan få sanna och bestående vänner. Ni vill finna en evig kamrat som har samma djupa önskan att leva värdigt och uträtta mycket gott i livet. Många av er vill veta om den person som ni har börjat få känslor för verkligen är den som ska bli er eviga kamrat. Men ni vet inte om ni kan avgöra det. Ni växer i andlig skolning – det vill säga, förmågan att urskilja Andens maningar och er kapacitet att följa dem.

r rätt

Med tiden kommer den förmågan att öka och växa sig starkare tills det blir lättare och lättare att automatiskt göra det som är rätt. Ni har byggt en sköld mot frestelse. Men nu, medan den andliga skolningen utvecklas, måste ni vara mycket noga med att undvika val som kan föra er bort från lyckans väg.

Jag har lärt mig genom personlig erfarenhet hur det kan bli till välsignelse för hela ens liv att få hjälp att fatta rätt beslut i ett kritiskt skede. Jag har också genom att arbeta nära personer som fattade fel beslut, sett hur förödande det kan vara under resten av livet. Min avsikt är att ge er förslag på hur ni kan se till att ni fattar rätt beslut. Jag ska berätta om fyra egna erfarenheter som gav mig viktiga lärdomar, med en uppriktig önskan att hjälpa er våga lita på att ni ständigt kan fatta rätt beslut i livet. Sedan ska jag försöka påvisa hur Satan arbetar så att ni blir mer beredda på att undvika de fallgropar han placerar i er väg.

På högskolan fick jag förmånen att komma med i en mycket exklusiv hedersförening för ingenjörer. När jag var med på invigningsaktiviteterna drack alla. Jag bad om en läsk och fick ett glas. När jag förde glaset till läpparna kände jag hur det luktade alkohol. Jag såg mig omkring i rummet. Allas ögon var vända mot mig. De var yrkesmän som hade bevisat mig stor ära. Skulle jag låtsas dricka för att inte förolämpa dem? Nej. Jag ställde ner glaset och såg sedan att tre andra nykomlingar också ställde ifrån sig sina glas. Gör vad är rätt, så följer andra

ditt exempel. Varje gång du gör rätt val när du kan tänkas bli kritiserad, bygger du styrka som gör det lättare nästa gång. Motsatsen stämmer också. Satan räknar med det.

Som tonåring arbetade jag en sommar på en ostronträlare vid Long Island-kusten i New York för att tjäna pengar inför högskolan. De andra besättningsmedlemmarna var erfarna ostronfiskare och hade blivit härdade av det obarmhärtiga vinterklimatet där de hade tillbringat större delen av livet med att kämpa mot det isiga havet och den råa vinden för fångstens skull. De såg mig som en gåta, lättare att misstro än förstå. Först undvek de mig som om jag vore chefens spion och sedan en galen ungdom som inte visste hur man betedde sig som en man. Senare blev jag bättre på mina uppgifter och försökte bli vän med besättningen. De erbjöd sig att "göra en man av mig" genom att bjuda in mig till råa fester de hade natten lång. Jag tackade dem för inbjudan men tackade nej, och stämningen blev allt kyligare.

Sommarvädret var vackert och havet mäktigt. Vi utförde relativt enkla uppgifter, som att flytta små ostron till en del av sundet som låg längre bort, där det fanns näring som gjorde att de växte snabbare och smakade bättre. Förutom när de släppte ut innehållet i ett nät fullt med ostron på däck, vilket signalerade febril aktivitet, hade vi mycket tid att fundera. Medan mina däckkamrater slumrade vid sina skyfflar, läste och begrundade jag Mormons bok. Jag kan inte förklara det kraftfulla uppvaknandet inom mig som kom av de där veckornas studier av Mormons bok under så ovanliga omständigheter.

Vi sov i små, primitiva kojor, hopträngda i det lilla utrymmet mellan skeppets dieselmotor och skrovet. En

kväll när vi låg i hamn gick jag och lade mig tidigt eftersom några i besättningen planerade orättfärdiga aktiviteter på land. Plötsligt skakades jag ur min sömn av en däckkamrat, Toddy, en jätte till man. Han svingade en hammare runt mitt ansikte och hans andedräkt stank alkohol. Jag insåg förfärat att jag inte kunde göra något för att komma undan honom. Jag trodde att jag hade kommit till vägs ände. Då hörde jag vad han ropade:

"Scotty, hämta dina simfötter och ditt cyklop. En man har fallit överbord och du kan rädda honom."

Den natten lärde jag mig en läxa som jag aldrig har glömt. Utåt sett hånade besättningen mig, men i hemlighet respekterade de mig för mina normer. Det självförtroende som jag fick av den händelsen gjorde att jag i det tysta kunde hjälpa tre av dem med vissa svåra personliga problem.

Jag vet att ni kommer att få samma gensvar när ni konsekvent väljer att leva efter era principer. Ni grundlägger ett rykte. När ni klargör att ni inte kommer att avvika från era normer, leds ni till andra som är som ni, och den kritik ni får

från andra svalnar. De som offentligt förlöjligar era höga normer vill ofta inte när det kommer till kritan att ni ska bryta mot dem. De behöver ert goda exempel. Vare sig det handlar om att inte ta del av ett dåligt skämt, vägra se en våldsam eller oanständig film eller lämna en fest som urartar, se till att andra vet vilka normer ni har genom att tyst fatta rätt beslut när frestelsen först visar sig. Ett beslutsamt, rätt val som gjorts en gång och som ni därefter konsekvent står fast vid, besparar mycket hjärtesorg. Ni kan sedan använda er energi till att stå fast vid er föresats istället för att ständigt brottas med samma utmaning. Ni kommer också

Plötsligt skakades jag ur min sömn av en däckkamrat, Toddy, en jätte till man. Han svingade en hammare runt mitt ansikte och hans andedräkt stank alkohol.

att avsevärt minska risken för att överväldigas av frestelsen.

Jag växte upp i ett hem med en far som inte var medlem i kyrkan och en mamma som var mindre aktiv. Det ändrades sedan, och de var tempeltjänare under en stor del av sitt liv. Med den bakgrunden visste jag inte mycket om kyrkan, även om jag trodde att jag gjorde det. När jag skulle ta min universitetsexamen sände Herren en ängel till mig. Hon hette Jeanene Watkins. Hon var en vacker flicka. Det tog mig lång tid att få gå på träff med henne eftersom det var så många andra som också såg vilka goda egenskaper hon hade. När vi började träffas upptäckte jag att hon var allt jag hade drömt om att finna. Jag blev helt förälskad i henne. Jag märkte att hon hade djupa känslor för mig också. En kväll när vi pratade om framtiden, vävde hon försiktigt in en viktig kommentar i konversationen. Hon sade: "När jag gifter mig kommer det att bli med en återvänd missionär i templet." Jag minns inte något annat hon sade. Jag hade inte tänkt mycket på mission och förstod inte mycket om tempeläktenskap. Jag gick hem och kunde inte tänka på något annat. Jag var vaken hela natten. Jag kunde inte göra något på universitetet nästa dag. Snart var jag på biskopens kontor, efter att ha frågat Gud om en mission var viktig. Jeanene och jag gick båda på mission, och när vi kom hem beseglades vi i templet. Mycket senare insåg jag att hon skulle ha lämnat mig om jag inte hade fattat rätt beslut. Jeanenes mod när hon stod för sin dröm om ett tempeläktenskap med en återvänd missionär, trots att hon älskade mig, har betytt mycket för vårt gemensamma liv. Jag kan aldrig tacka henne nog för att hon inte kompromissade med sina rättfärdiga drömmar.

Era beslut är som växelpunkter på ett järnvägsspår. De avgör var ni hamnar i livet. När ni konsekvent fattar rätt beslut, blir ni lyckligast, får störst personlig tillväxt och lever som mest produktivt. När ni fattar fel beslut kanske ni kommer till en helt annan destination än ni vill. Även om omvändelseprocessen finns för att hjälpa er komma tillbaka, så är den ofta smärtsam och lämnar ibland bestående fysiska ärr som inte kan läkas lika bra som er ande.

En gång arbetade jag direkt under en mycket hårt arbetande, krävande, missförstådd man, som grundade den kärnkraftsutrustade flottan som var ett stort skydd för Förenta staterna under en kritisk tid i världen. Han heter Hyman Rickover. Jag respekterar honom mycket. Efter elva år som hans underordnade fick jag ett telefonsamtal från första presidentskapet om att bli missionspresident. Jag visste att jag var tvungen att säga till amiral Rickover genast. När jag förklarade vad kallelsen innebar och att den skulle medföra att jag var tvungen att säga upp mig från mitt arbete, blev han ganska upprörd. Han sade en del som jag inte kan upprepa, slog sönder brevkorgen på skrivbordet, och i kommentarerna som följde klagade han tydligt två saker: "Scott, det du gör inom försvarsprogrammet är så viktigt att det kommer att ta ett år att ersätta dig, så du kan inte sluta. För det andra är du en landsförrädare om du slutar."

Jag sade: "Jag kan utbilda min efterföljare under de kommande två månaderna, och landet löper ingen risk."

Vi pratade lite till, och han sade slutligen: "Jag kommer aldrig att prata med dig igen. Jag vill inte se dig igen. Du är slut, inte bara här, så tro inte att du någonsin kommer att få arbeta med kärnkraftsutveckling igen."

Jag svarade: "Amiral Rickover, du kan avstänga mig från kontoret, men om du inte hindrar mig kommer jag att lämna över mina arbetsuppgifter till någon annan."

Han frågade: "Vad heter han som vill ta dig i sin tjänst?"

Jag svarade: "President David O McKay."

Han tillade: "Om det är så mormoner uppför sig, vill jag inte att någon mormon ska arbeta för mig."

Jag förstod att han skulle försöka ringa president McKay (1873–1970), som var sjuk, och det samtalet skulle inte gagna någon. Jag visste att i Idaho Fallsområdet fanns det många medlemmar i kyrkan vars arbeten var beroende av flottans program. Jag ville inte skada dem. Jag visste också att jag hade kallats av Herren. Jag visste inte vad jag skulle göra. Sedan började jag tänka på orden i sången som vi sjöng ikväll: "Gör vad

är rätt vad än följderna bliva" (*Psalmer*, nummer 160). Även om jag aldrig hade kontaktat en generalauktoritet förr, hade jag intervjuats av äldste Harold B Lee (1899–1973) i de tolv apostlarnas kворum, så jag kände att jag skulle ringa honom. Jag förklarade att amiralen skulle försöka ringa president McKay och att han skulle fälla några negativa kommentarer, men att allt var som det skulle och att jag skulle acceptera kallelsen. Medan jag gjorde det, viskade mitt hjärta: "Kommer allt att gå bra eller kommer någon oskyldig att få lida, någon som är beroende av vårt program för sitt uppehälle?" Sången återkom: "Gör vad är rätt vad än följderna bliva." Amiralen stod vid sitt ord och slutade prata med mig. När viktiga beslut skulle fattas skickade han någon budbärare eller så talade jag via en tredje part. Vi klarade av övergången.

Min sista dag på kontoret bad jag att få träffa amiralen, och hans sekreterare drog efter andan. Jag gick dit med en Mormons bok i handen. Han såg på mig och sade: "Sitt ner, Scott. Vad är det du har? Jag har försökt på alla sätt att tvinga dig att ändra dig. Vad är det du har?"

Sedan följde en mycket intressant, lågmäld konversation. Den här gången lyssnades det mer. Han sade att han skulle läsa Mormons bok. Sedan hände något som jag aldrig trodde skulle hända. Han tillade: "När du kommer tillbaka från missionen, vill jag att du ringer mig. Du kan få arbete här."

Ni kommer att få utmaningar och svåra beslut att fatta i livet. Bestäm er *nu* för att alltid göra det som är rätt vad än följderna blir. Följderna kommer alltid att bli till det bästa för er. Ni kommer att lära er att det är lättast i det långa loppet att stå för det som är rätt och göra det

svåraste först. När ni väl har bestämt er för det, är det inte så svårt att genomföra det. De som tar genvägar och urskuldar vissa avvikelser från de rätta normerna, oavsett av vilken anledning, finner att frön sås som orsakar problem senare. De problemen blir mycket svårare att övervinna än att fatta rätt beslut från början.

Gör vad är rätt även om det verkar som att ni är de enda som gör det, att ni förlorar vänner, att ni kritiseras.

Ni kommer att finna att genom att göra det rätta så upptäcker ni efter ett tag de bästa vännerna, och ni kan stödja varandra i ert beslut att lyda alla Herrens bud. Jag har aldrig någonsin ångrat att jag stod för det som var rätt, inte ens när jag fick hård kritik. Ni kommer att få veta att det är så. Ni kommer också att upptäcka att när ni beslutsamt har tagit ställning för det rätta, när ni har fastställt personliga normer och slutit förbund att hålla dem, kommer ni att stärkas bortom er egen förmåga, om så behövs, när frestelserna kommer och ni handlar enligt era normer. Svårigheterna kommer när ni ska utkämpa en strid mot frestelsen och

ni inte har någon utarbetad plan. Det är vad Satan önskar, för då är ni mogna för nederlag.

Nu vill jag tala om några känsliga punkter som är lättare att tala om på tu man hand – så i mitt sinne kommer jag så gott jag kan att försöka se er som individer som vill veta hur ni kan få era förhoppningar och drömmar inför framtiden att bli verklighet. Jag ska försöka stänga ute allt annat och alla andra, så att vi kan samtala på tu man hand. Kanske ni vill göra detsamma.

Under den här tiden av ditt liv är det särskilt viktigt att dina tankar och handlingar är så rena att den Helige Anden kan vägleda dig. Satan är fast besluten i det här kritiska skedet av ditt liv att övermanna dig, inte med ett

**Min sista dag på kontoret
bad jag att få träffa amiral Rickover.
Jag gick dit med en Mormons
bok i handen.**

våldsamt angrepp där allvarliga frestelser plötsligt dyker upp, utan genom noggrant placerade, lockande, men till synes oviktiga överträdelse av de normer du sedan länge har fastställt. Han vill använda de frestelserna för att skickligt leda dig bort från rättfärdighetens stig. Satan vet att så länge du kan ledas av den Helige Anden, kan du motstå honom. Han har ingen makt över en rättfärdig person. Herren har gjort det möjligt för dig att motstå djävulens frestelser. När du är lydig kommer du att inspireras till att veta vad du ska göra och får förmågan att göra det.

Jag ska försöka visa hur Satan verkar, så att du är förvarnad. Låt oss föreställa oss att allt det goda som kan åstadkommas i livet ligger till höger om dig. Ju längre åt höger det finns, desto bättre är det. Till vänster finns allt det onda som kan göras. Ju längre åt vänster, desto värre synd. I mitten är det svårt att avgöra var något är bara lite gott eller lite ont. Det är här Satan arbetar med rättfärdiga människor. Det är gråzonen där du inte tydligt kan skilja mellan det som är gott och det som är ont. Det är lätt att bli förvirrad här. Lev enbart inom det härliga, goda område som Herren har definierat, så får du inga problem med frestelser. Om du inte är säker på om något är lämpligt att se på, lyssna på, tänka på eller göra – gör *det inte*. Du kanske är på väg mot en av Satans fällor.

Nu ska du få se hur Satan verkar. En rättfärdig, återvänd missionär träffar en ren, förtjusande ung kvinna. De befinner sig i en ålder när de kan fundera allvarligt på äktenskap. De börjar umgås. Han utvecklar djupa, goda kärleksfulla känslor för henne och hon för honom. Ingen av dem avser att göra något som är fel. De har bestämt sig för att inte korsa gränsen till Satans område. När han är tillsammans med henne vill han uttrycka det han känner för henne – och på något sätt räcker det inte efter ett tag att hålla henne i handen för att tala om vad han känner. Varje gång de träffas gör de vad de gjorde förra gången och lite mer för att fysiskt uttrycka sina känslor. De rör sig närmare och närmare gränsen, men de är fast beslutna att inte gå över den. En dag planterar Satan bortförklaringens frö i deras sinne. Med det menar jag att

han frestar dem att tro att något som egentligen är fel kan förvrängas eller urskuldats som något acceptabelt på grund av deras särskilda omständigheter. Bortförklaringar är ett av djävulens bästa redskap. Tankarna planteras: "Ni älskar verkligen varandra. Ni planerar att beseglas i templet. Ni är båda värdiga och kommer att vara trogna varandra. Ni är ett undantag. Ni har inte nått gränsen." Gränsen flyttas längre och längre till vänster. Så de fortsätter att fysiskt uttrycka vad de känner. De är mycket förälskade. Varje gång blir de lite mer intima. Starka, kraftfulla känslor blossar upp, men de är säkra på att de kan styra dem. De ska vigas i templet. Sedan blir känslorna övermäktiga, och de utför handlingar som de hade bestämt sig för att aldrig utföra utanför äktenskapet. Deras liv blir fruktansvärt komplicerade – tragiskt och onödigt.

Snälla du, inse att du inte nått och jämnt kan gå över gränsen utan stor risk för att du ska halka och ledas till platser som du inte vill besöka eller erfarenheter som du aldrig vill göra. Det är så Satan arbetar. Han vet att de starka känslorna förknippade med sexuell överträdelse är beroendeframkallande. En handling leder till en till och en till. Lustar byggs upp och starka känslor uppstår tills överträdaren förlorar allt verklighetsperspektiv och leds djupare och djupare ner i synden, utan att inse hur långt han eller hon har förrirat sig eller hur snabbt han eller hon fångas. Du har sett hur andra börjar experimentera och hur de sedan dras ner allt djupare i synden, tydligen utan insikt om hur djupt de har fallit.

Hur kan två förälskade människor undvika att gå över gränsen och falla i frestelse? För det första, låt oss definiera kärlek. Att älska någon på ett rättfärdigt sätt innebär att skydda, att lyfta, att hålla ren och obefläckad, att offra sig själv för den andras välfärd. Att älska är att spara på heliga, intima erfarenheter inför äktenskapet helgd. Där för de, när de används rätt, ett äkta par närmare varandra och stärker dem inför deras växande ansvar som föräldrar. De resulterar i att fysiska kroppar skapas åt de andebarn som vår Fader i himlen anförtrot

en mor och en far. I denna heliga miljö är det vackert och meningsfullt att uttrycka tillbörlig intimitet.

Satans hantlangare talar om kärlek, men det är egentligen lusta. Det är växande tillfredsställelse av egna lustar på bekostnad av någon annan. Det leder till allvarlig överträdelse av Guds bud. Varför

Omge dig med goda vänner genom att vara på rätt plats och göra rätta saker. Omge dig med vänner som kan påminna dig om dina värdiga mål.

inriktar sig Satan så intensivt på sexuell överträdelse? Därför att han vet att omoralen föder sig själv. På samma gång dövar den den andliga lyhördheten och neutraliserar viljan att stå emot. Det finns aldrig plats för Satans slag av kärlek i ditt liv. Om vissa delar av den har funnits i ett förhållande, gör dig av med dem – nu.

Här är några konkreta förslag som hjälper att låta bli att gå över gränsen:

- Välj frivilligt att göra det som är rätt. Det är bara frivillig lydnad som ger alla de välsignelser som kommer av att lyda Guds bud.
- Slå bestämt fast personliga normer. Välj en tid när du kan tänka andligt djupt, när du inte har någon press på dig och du kan bekräfta dina beslut genom heliga

känslor. Bestäm dig då för vad du ska göra och vad du inte ska göra för att uttrycka känslor. Anden kommer att leda dig. Avvik sedan inte från de besluten, oavsett hur

rätt det kanske känns när frestelsen kommer. Ta inte första steget, hur oskyldigt det än kan verka. Om dina drömmar besannas beror på din beslut-

samhet att aldrig svika dina normer.

■ Inse att gränsen mellan gott och ont aldrig ändras, men att du kan frestas att ändra din uppfattning av den gränsen genom bortförklaringar. Jag menar genom att försöka ursäktas något som du misstänker eller vet är fel och säga att det går bra i ditt speciella fall.

■ Omge dig med goda vänner genom att vara på rätt plats och göra rätta saker. Ingen av oss är uppåt hela tiden. När du är nedslagen är det lättare att göra ett allvarligt misstag. Ofta mår en god vän bra när du är nedslagen och kan påminna dig om dina värdiga mål. En del är så ivriga att få vänner och bli populära att de kompromissar med sina normer. Du får inte önskvärda vänner på det sättet, men du kan förlora dina värdiga drömmar.

■ Håll dig nära kyrkan. Din föresats att göra det som är rätt förnyas ständigt och du stärks genom att se andra som gör det.

■ En säker regel är att aldrig göra något ensam som du

inte skulle göra i dina föräldrars närhet strax före vigseln.

■ Låt dig inte vilseledas av hur världen definierar det godtagbara. Att medvetet uppväcka känslor som är reserverade för heliga ändamål inom äktenskapsförbundet är allvarligt fel. Jag vittnar högtidligen om att det är en överträdelse att röra vid en annans intima och heliga kroppsdelar utom inom äktenskapets band mellan man och kvinna. Satan har spridit tanken att mellan två personer som båda vill, är mycket intimitet godtagbart så när som på den slutliga handlingen. Det är en förödande lögn. Att göra det är en överträdelse av kyskhetslagen och kräver omvändelse. Det är inte bara vist att inte vara omoralisk, det är en grundläggande befallning från Gud som han anser är mycket viktig.

Din andekropp skapades av din himmelske Fader. Din fysiska kropp är skapad till hans avbild. Han kan leda dig till lycka bortom vad du kan föreställa dig nu. Hans syfte är att hjälpa dig att nå din fulla potential vad gäller tillväxt, fulländning och lycka medan du är här på jorden. Hans mål är din eviga lycka.

Det finns en annan som är oerhört begåvad, mäktig och mästerlig – men djävulsk – vars syfte är att binda dig till att bli hans tjänare. Ett av de mest kraftfulla redskapen han har för att ta dig bort från lyckans bana är att fresta dig att experimentera med intima handlingar. Sexuell överträdelse föder sig själv. Den stimulerar starka fysiska känslor som blir alltmer beroendeframkallande. På samma gång dövar den den andliga lyhördsenheten och neutraliserar din vilja att stå emot. Omoral är främmande för din natur. Satan vet det och försöker fresta dig att börja med små beroendeframkallande doser i stället för att fresta dig att gå från ett rent liv direkt till allvarlig moralisk överträdelse.

Nephi gav dig ett kraftfullt sätt att lyckas övervinna frestelse. Han sade: "Den, som vill hörsamma Guds ord och hålla fast därvid, skall aldrig förgås, ej heller kunna frestelserna eller motståndarnas glödande pilar göra dem vanmäktiga och blinda för att leda dem bort till undergång" (1 Nephi 15:24).

Om det finns någon som läser detta budskap som har begått en allvarlig överträdelse, ber jag av all mitt hjärtas kärlek att du bestämmer dig för att omvända dig, *nu*. Det är inte bra att överträda Herrens bud. Det är tragiskt att inte göra något åt det. Synd är som cancer i kroppen. Den botar aldrig sig själv. Den blir progressivt värre om den inte botas med omvändelse. Du kan bli fullständigt helad, förnyad och helt renad genom omvändelsens underverk. Om du har begått en överträdelse, var snäll och bestäm dig för att tala med biskopen *nu* så att dina värdiga drömmar kan besannas.

Till dem som begår ett allvarligt misstag, viskar Satan: "Ditt liv är förstört. Du kan inte vända om. Du kan lika gärna fortsätta på vägen du går." Det är en lögn. Frälsaren gav sitt liv så att till och med de mest allvarliga överträdelser kan övervinnas och en person kan bli förnyad och renad genom omvändelse och lydnad mot Herrens bud. Att tro något annat skulle vara att förneka att vår Frälsares försoning fungerar.

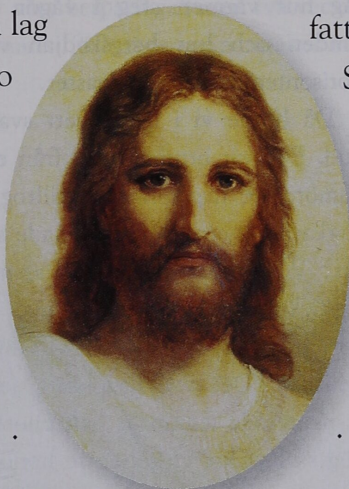
Sammanfattningsvis beror er lycka – nu, i det här livet och vidare i evigheten – på att ni fattar rätta beslut och håller fast vid dem. En del fattar beslut som bara bygger på deras egna erfarenheter och litar inte på mycket annat. En del fattar beslut genom att blint följa sina kamraters ledning. Andra väljer det som de tror ger dem flest vänner och mest framgång. En del väntar tills de får en utmaning och bestämmer sig då för vad de ska göra. Vart och ett av ovanstående alternativ kan bli förödande.

Med all kärlek jag har i hjärtat ber jag er att resolut besluta er för att hålla Herrens normer. Var snälla och lev så att den Helige Anden kan inspirera er att ständigt göra det som är rätt. Jag vittnar om att till följd av det kommer era värdiga drömmar eller till och med något ännu bättre att bli ert. Er Fader i himlen och hans älskade Son älskar er. De vill att ni ska vara lyckliga, mer än vad ni någonsin kan förstå. De hjälper er att nå den lyckan när ni ståndaktigt gör allt ni kan för att lyda deras bud. Jag vittnar om att de älskar er och kommer att hjälpa er, i Jesu Kristi namn. Amen. □

”Vad än följderna bliva”

Vi har lyckan att leva i en lagbunden värld. Vi vet att om vi handlar på ett visst sätt, följer alltid ett bestämt resultat. Det är till exempel därför som vi med tillförsikt sätter ena foten framför den andra, för vi vet att tyngdlagen håller oss fast förtöjda vid jorden. ☪ Som det är i den fysiska världen är det också i den andliga. Profeten Joseph Smith sade: ”Det finnes en lag . . . enligt vilken alla välsignelser äro utlovade – och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker det genom lydnad för den lag enligt vilken den är lovad” (L&F 130:20–21). Därför behöver vi aldrig vara rädda för att

göra det som vår himmelske Fader ber oss om. Som det illustreras i följande berättelser vet vi att vår tro alltid kommer att belönas, vare sig vi söker Guds sanning, offrar jordiska ägodelar eller förtröstar på hans omsorg. Vi kanske inte förutser följderna, men vi kan lita på att de kommer att bli till vårt bästa. ☪ ”Ni kommer

att få utmaningar och svåra beslut att fatta i livet”, säger äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum.

”Bestäm er *nu* för att alltid göra det som är rätt vad än följderna blir. Följderna kommer alltid att bli till det bästa för er” (”Gör vad är rätt”, *Liahona*, mars 2001, s 14).

Sandfällan

Gary M Johnson

En lördagsmorgon för många år sedan sprang mina syskon och jag omkring i huset för att få våra sysslor undanstökade. Vi var uppjagade, för pappa hade lovat oss att göra en åktur i den fem år gamla kombi som han just hade köpt. Vi hade önskat oss en nyare bil, men han hade sagt att en nyare bil skulle bli för dyrt. Dessutom var den vi hade köpt både tyngre och

trafiksäkrare. Det var en viktig faktor för mamma, som nyligen så när hade dött i en frontalkrock.

När vi var färdiga trängde vi alla in oss i bilen – mamma och pappa och sju barn, varav ett fortfarande var bara en baby. Eftersom vi bara skulle ut på en åktur på lördagseftermiddagen tog vi inte med oss någon lunchkorg eller något att dricka.

Vi styrde färdigen till motorvägen och därefter körde vi norrut. Det var hett och vi hade ingen luftkonditionering. Runt omkring oss låg en ogästvänlig öken med sparsam vegetation, telefonstolpar här och var, och där berggrunden gick i dagen, en

När flygplanet avlägsnade sig och ljudet från motorn blev allt svagare, visste vi att vi var utlämnade åt oss själva. Vårt läge började bli kritiskt.

och annan bergknalle. Vid horisonten en låg bergskedja. Men trots hettan och det karga landskapet var vi alla glada över att vara på en rolig utflykt tillsammans.

Men den glada stämningen bröts av att min mor kved till. Hon hade fortfarande bilolyckan i färskt minne och hade skrämts av den mötande trafiken. För hennes skull beslöt sig pappa för att vika av från motorvägen. "Så där ja!" sade han glatt när han svängde in på en grusväg som gick utmed en rad gigantiska kraftledningar. I ett moln av sand flög bilen nerför den gamla vägen. Jag var tretton år och njöt i fulla drag.

I glädjen över åkturen lade ingen av oss barn märke till fars bekymrade ansiktsuttryck. Men min mor visste att det var någonting som inte stämde. "Vad är det, Anthony?" sade hon.

"Jag vet inte", svarade han, "men jag tycker sanden där framme ser lömsk ut. Jag tror att det är bäst att vi vänder och kör tillbaka." På en liten kulle fann han en plats som var stor nog för att vända bilen.

Vi körde nerför den lilla slutningen och uppför nästa lilla kulle. Det var då det hände: Hjulen sjönk ner i mjuk sand. Flera av oss klev ur och började skjuta på bilen av alla krafter, utan att den rörde på sig. Men vi lyckades backa bilen till

fastare mark, så att pappa skulle kunna ta sats och försöka ta sig igenom den pulverfina sanden. Problemet var att han inte kunde backa så långt som han ville, av rädsla för att bli stående någon annanstans. Vid varje nytt försök kom han en bit längre, bara för att sjunka än djupare ner i sanden.

Mina småsyskon började gråta. "Vi är törstiga, mamma!" sade de. Vi såg hur värmen steg i vågor ur sanden och hur bergskedjan vid horisonten dallrade i solgasset.

Då hörde vi i fjärran ett svagt ljud. Det var brummandet från ett enmotorigt flygplan som tilltog i styrka allteftersom det närmade sig oss. "Vi är räddade!" ropade jag när jag fick syn på flygplanet. "Vinka så att han ser oss!" Vi fåktade vilt med armarna. Det var flygplanet som inspekterade ledningar och piloten flög så lågt att vi kunde se honom luta sig ut genom fönstret. Han besvarade det som han måste ha uppfattat som en hälsning från oss med att vinka energiskt tillbaka. När flygplanet avlägsnade sig och ljudet från motorn blev allt svagare, visste vi att vi var utlämnade åt oss själva.

Vårt läge började bli kritiskt. Vi hade varken mat eller dryck, mamma kämpade med babyen som nu skrek hysteriskt, mina fyra systrar grät; också jag och min bror började

tvivla på att vi skulle komma hem i säkerhet.

Pappa sade: "Det finns bara en sak kvar att göra: Låt oss be vår himmelske Fader om hjälp." Vi föll på knä i den brännheta sanden och böjde våra huvuden. Pappa började utgjuta sitt hjärta för Gud. Han redogjorde för vårt läge i detalj, vad vi hade gjort för att ta oss ur det, och sedan bad han om hjälp.

Efter bönen reste vi oss upp och pappa sade: "Vi försöker en gång till!" Han satte sig ensam i bilen och backade för att ta sats igen. Han rusade motorn, trampade gasen i botten och körde i väg så fort han kunde. Bilen tycktes flyga över sanden som den tidigare alltid hade sjunkit ner i. Pappa körde upp på närmaste kulle och stannade när han hade fast mark under hjulen. Vi ropade glatt och sprang mot bilen.

När vi kom fram såg vi pappa sitta gråtande och snyftande över ratten. Sådan hade jag aldrig sett honom. På vår fråga vad som hade hänt, tittade han upp och sade att det var som om en osynlig makt hade fattat tag i bilen och lyft och burit den över sanden.

Vi körde hem under tystnad medan den orangeröda solen gick ner i väster. Ingen talade, ingen ville störa den vördnadsfulla stämningen i bilen. Även om jag inser att bönesvar ges på många olika sätt och inte

alltid tar sig dramatiska former, är jag tacksam till min himmelske Fader för hans välsignelser den dagen.

Gary M Johnson är medlem i Needles församling i Lake Havasu City stav i Arizona.

I hans hand

Emma Ernestina Sánchez Sánchez

De första åren av vårt äktenskap var nästan perfekta. Min make och jag beseglades i templet i Mexico City, tog examen vid universitetet och fick vår första dotter. Min man hade ett bra arbete och kallades till biskop i vår församling. Så småningom fick vi möjlighet att flytta till Jalisco, en del av Mexico

Gud välsignade vår lilla trädgård så att den gav mat i överflöd.

der mina morföräldrar hade bott. Vår dröm hade alltid varit att låta våra barn växa upp i en lugn och fridfull omgivning. Jalisco motsvarade vår innerligaste önskan. Men vårt liv skulle snart genomgå en dramatisk förändring.

I Jalisco föddes vår andra dotter. Olyckligtvis fick jag svåra komplikationer efter förlossningen. Vi kunde betala sjukhusräkningen med hjälp av våra besparingar, men två veckor senare förlorade min make sitt

arbete. Utan inkomster kunde vi inte längre bo kvar i vårt hus. Vi kvävdes av kontokortsräkningar, avbetalningar på bilen och av hyran.

Efter en tid fick min make ett kvälls- och nattarbete som taxi-chaufför. Ofta var hans utgifter större än hans inkomster, men vi fick lite mat på bordet. Sedan gick bilen sönder, och också den lilla inkomstkällan sinade. Vi sålde eller pantsatte

många av våra ägodelar. En större devalvering i Mexico försämrade ytterligare vårt ekonomiska läge.

Min make var slutkörd både till kropp och själ, så jag sökte och fick arbete som lärare i en tvåspråkig grundskola. Det var ett hårt arbete med låg lön. Jag måste lämna mina barn till en medlem i kyrkan. Och för att spara pengar, flyttade vi till en fattigare del av staden.

Att arbeta heltid, ta hand om familjen, sköta hushållet och delta i kyrkans verksamhet krävde sin tribut: Jag hamnade i en svår depression. En kväll var jag så ängslig och förtvivlad att jag måste läggas in på sjukhus. Efter att ha gett mig något lugnande, sade den kvinnliga läkaren: "Du dränker dig i dina problem. Det är fegt, men egentligen tror jag inte att du är feg. Ta och fundera på det."

Hennes ord ekade i mitt huvud, och jag blundade och började söka efter något som kunde inge mig mod. Jag betraktade mitt liv. *Må så vara att vi har förlorat allt vi äger, tänkte jag, men jag är fortfarande vid liv, och jag har en god make och två underbara döttrar.* Jag kom ihåg att jag inte hade fötts för att samla på mig ägodelar eller leva i stillhet. Jag hade kommit till jorden för att tjäna min familj och andra, och för att bygga upp Guds rike.

När jag återvände hem, bad jag som aldrig förr. Jag vädjade till min

himmelske Fader att han skulle ge mig kraft och styrka. Jag talade med biskopen, som sade: "Herren kommer att röja undan allt från din väg som smärtar dig." Dagen därpå fick jag sparken från mitt arbete utan någon som helst förklaring. Men samma dag fick jag också besked om att jag hade fått ett stipendium för att vidareutbilda mig. Att jag nu kunde ägna tid åt att undervisa mina barn, bidrog till stor del till att min ande började läkas.

En morgon ringde vår telefon, som inte hade fungerat på månader, och min make fick besked om att han hade fått en lärartjänst. Därefter upphörde telefonen att fungera, men vad gjorde det – min make hade ett arbete!

Som aldrig tidigare började vi tillämpa välfärdens och självförsörjningens principer i vårt hem. Jag lärde mig att bereda vete och sojabönor för lagring. Jag planterade majs vid trottoaren och fick sedan lov av bekanta att anlägga en köksträdgård på en tomt som tillhörde dem. Gud välsignade vår lilla trädgård så att den gav mat i överflöd, bland annat squash och alfalfa.

Tack vare det hårda arbetet – och all mat som jag kunde lagra – mildrades min oro och jag fylldes av hopp. Min inställning ändrades, och nu kunde jag se Herrens hand i vårt liv. Vi välsignades med god hälsa; ingen av oss fick så mycket som en

förkylning. Inte ens när vi hade det som svårast hade vi upphört att bjuda in missionärerna på middag. Barnen hade aldrig behövt gå hungriga, och vi blev ofta inbjudna på mat hos vänner och bekanta. En dag kunde jag äntligen köpa en ny propangasflaska till vårt spis. Genast tog gasen i den gamla flaskan slut. Vanligtvis räcker en gasflaska i sex veckor, men denna hade räckt i flera månader.

Tack vare våra provningar lärde vi oss att sätta värde på våra ledares råd. Vi lärde oss att ta emot hjälp. Det är gott att tjäna andra, men det är också viktigt att ge andra möjlighet att tjäna en själv. Både min make och jag lyckades få kostnadsfri vidareutbildning. Mina kära släktingar var alltid medvetna om våra behov. I min svärmor fann jag en verklig vän.

Och vårt äktenskap stärktes. En kväll slog min make armarna om mig och sade: "Jag struntar väl i om de sätter oss på gatan. Så länge jag har dig, kommer jag alltid att ha mod att börja om från början."

Men kanske det viktigaste av allt var att vi började se saker och ting i det eviga perspektivet. Vi insåg att vi alltid, i väl och ve, finner skydd i Guds hand.

Emma Ernestina Sánchez Sánchez är medlem av Las Águila församling i Moctezuma stav i Guadalajara i Mexico.

Jag gjorde mig av med mitt beläte

Manuel J Rosario

Jag ägde en 1978 års Harley-Davidson som jag hade lagt ner en mindre förmögenhet på. Motorcykeln var min stolthet, mitt allt i livet. Varenda söndag åkte jag och mina vänner i Patillas i Puerto Rico runt på ön på våra motorcyklar. Det lilla nöjet fick oss att för en stund glömma alla sorger och bekymmer, glömma våra familjer, glömma Gud – glömma allt! Motorcykeln var i själva verket min avgud.

Det ändrade sig när en före detta klasskamrat, Jaime Rivera Gómez, berättade för mig om kyrkan. Jag kommer alltid att vara honom och missionärerna evigt tacksam för deras undervisning och tålmod och äkta kärlek. Min hustru och jag döptes den 31 mars 1996.

Jesu Kristi evangelium förändrade vårt liv i grunden. Jag sålde

genast min motorcykel, för en mycket mindre summa än jag hade lagt ner på den. Men det var väl värt offret. När jag ändrade mitt liv, började min himmelske Fader – den ende sanne Guden – utgjuta sina välsignelser över mig. Nu är jag lycklig. Mitt hem är lyckligt. Jag älskar min hustru och mina barn. Vi ber, håller hemafton och tjänar Herren som familj.

Tre månader efter det att vi hade blivit medlemmar i kyrkan

reste vi till templet i Washington DC och lät döpa oss för några av våra förfäder. Vid ett andra besök i juli 1997 mottog vi våra begåvningar och utförde heliga förordningar för våra nära och kära.

Jag vet att Gud älskar mig, och jag strävar varje dag efter att bli mer lik honom. □

Manuel J Rosario är medlem i Arroyo gren i Guayama distrikt i Puerto Rico.

V A R T I L L
NYTTA

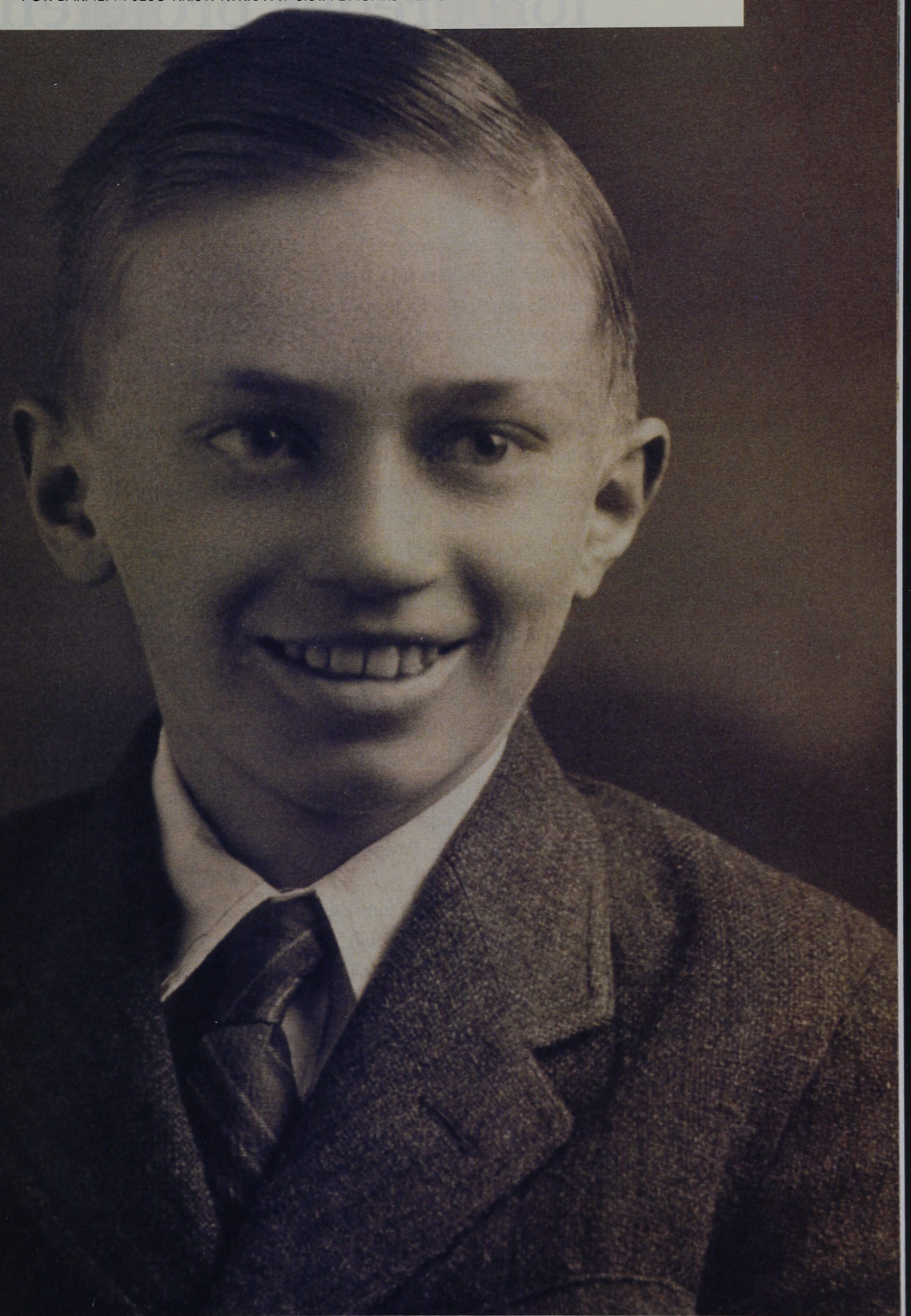

**Var villig att hjälpa till och att tjäna andra.
Dina gåvor och talanger behövs.**

(Se L&F 46:11-26.)

Lilla Stjärnan

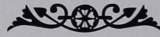
FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ MARS 2001

Vår himmelske Fader förbereder profeten

Diane S Nichols

**"Gud såg dessa själar, att de voro goda ...
och han sade: Dessa skall jag göra till mina regenter" (se Abraham 3:23).**

Vår himmelske Fader gav er gåvor och talanger för att hjälpa er att vara till välsignelse för andra. Vår himmelske Fader gav också vår profet gåvor och talanger och förberedde honom för att bli profet för vår tid.

När president Gordon B Hinckley var liten blev han svårt sjuk i kikhosta. Doktorn sade till hans mamma att han behövde andas frisk luft. Familjen flyttade till en gård under sommarmånaderna. Unge Gordon arbetade hårt. Han lärde sig att vi bara kan skörda föda när vi har sått och skött den. Han lärde sig att vår himmelske Fader välsignar oss, men han förväntar sig att vi ska göra vår del först.

En dag när president Hinckley var ungefär fem år gammal satt han på verandan med några vänner. En familj som var av en annan ras gick nerför gatan. Unge Gordon och hans vänner sa något som inte var snällt. Hans mamma talade med dem och berättade att alla är Guds söner och döttrar. Den dagen lärde han sig att vi måste respektera och hjälpa varandra, oavsett hur vi ser ut, vilken religion vi har, om vi är rika eller fattiga, eller något annat.

President Hinckley växte upp i ett hem där kunskap var mycket viktigt. Hans föräldrar hade ett rum fullt av böcker och han och hans syskon var ofta där. Nu när han har fyllt 90 år tycker han fortfarande om att lära.

Strax efter det att unge Gordon hade ordinerats till diakon tog hans far med honom till ett prästadömsmöte i staven. Som inledningspsalm sjöng mannen "Pris åt den man" (Psalmer, nr 16), en underbar sång om profeten Joseph Smith. President Hinckley sade om den erfarenheten: "Det hände något inom mig när jag hörde dessa

trons män sjunga. Jag fick i mitt pojkhjärta en kunskap, ingiven genom den Helige Anden, att Joseph Smith verkligen var den Allsmäktiges profet" ("Joseph, siaren", *Nordstjärnan*, okt 1977, s 64). Under hela sitt liv har Gordon B Hinckley kraftfullt vittnat om Joseph Smith.

I sin patriarkaliska välsignelse fick president Hinckley veta: "Du kommer alltid att vara en fridens budbärare. Jordens folk kommer att höra din röst och få kunskap om sanningen genom det underbara vittnesbörd du bär" (citerad i "President Gordon B Hinckley", *Lilla stjärnan*, maj 1996, s 2-3). President Hinckley har besökt många länder och talat till miljontals människor. Vart han än reser visar han sin kärlek. Genom sitt exempel inbjuder president Hinckley oss att följa Frälsarens exempel.

Förslag till samlingsstunden

1. Inbjud en medlem i biskopsrådet eller grenspresidentskapet att tala om vad det innebär när vi räcker upp handen för att understödja någon i en kallelse. Be honom förklara hur människor stöder honom. Lägg lappar med olika ämbeten i kyrkan i en påse. Be ett barn dra en lapp och fråga sedan barnen hur de kan stödja den personen i sin kallelse. Berätta för barnen att vi också stöder profeten genom våra handlingar. Be dem nämna olika sätt att stödja honom.

2. Välj bilder från Evangeliet i bild eller Primärs lektionsböcker som illustrerar några av president Hinckleys råd (byda föräldrar, gå på mission, uppskatta naturen, besöka templet, studera skrifterna, be och så vidare), Sätt upp bilderna på väggen. På golvet lägger du lappar där det står några av lärdomarna med texten nedåt. Be ett barn kasta en bönpåse på ett papper, plocka upp det och läsa högt vad det står. Hjälp barnen para ihop rådet med bilden. □

PRESIDENT HINCKLEYS EXEMPEL

Instruktioner

Gör en bok om president Hinckleys exempel genom att klistra upp den här sidan på tjockt papper och klippa ut de fem numrerade rutorna. Färglägg bilderna och fyll i tomrummen. Slå hål där så är anvisat och lägg papperen i rätt ordning. Trä snöre genom hålen och bind ihop ändarna.

1

President Hinckley arbetade hårt – och arbetar fortfarande hårt.

Jag kan följa hans exempel genom att

2

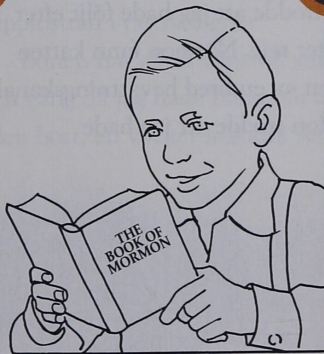
President Hinckley studerade och lärde sig – och gör det fortfarande.

Jag kan följa hans exempel genom att

3

President Hinckley utvecklade ett vittnesbörd om Joseph Smith.

Jag kan följa hans exempel genom att

4

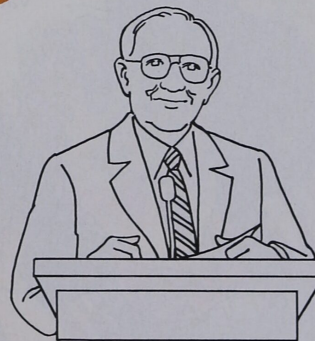
President Hinckley respekterar alla människor.

Jag kan följa hans exempel genom att

5

President Hinckley tjänar vår himmelske Fader.

Jag kan följa hans exempel genom att

VÄNNER EMELLAN

Äldste Duane B Gerrard

i de sjuttios kvorum

Ur en intervju av Kellene Ricks Adams

ILLUSTRATION DILLEEN MARSH

En söndagsmorgon när jag var bara fem år gammal lekte jag med grannens katt. Efter en stund tröttnade katten på att leka med mig och sprang in i ett majsält i närheten. Men jag hade inte tröttnat på att leka med katten, så jag följde efter den.

Men majsen stod hög och när jag inte hittade katten bestämde jag mig för att gå hem. Det dröjde inte länge innan jag insåg att jag inte visste var jag var någonstans eller ens i vilken riktning jag skulle gå för att komma hem. Jag hade gått vilse i det stora majsältet.

För varje steg jag tog tycktes det mig som om majsen bara blev högre och högre tills den nådde ända upp till himlen. Jag visste varken ut eller in och blev räddare och räddare. Jag

började springa. Jag ropade på hjälp, men vinden överröstade mina rop. Jag blev svettig och varm, och majsen

rispade min hud. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till.

Som jag sprang

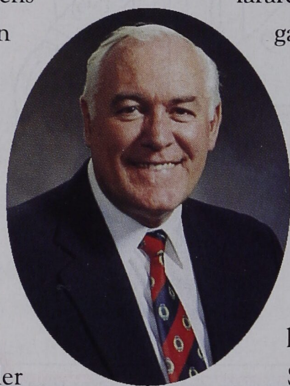
genom majsältet, kom jag att tänka på något som min lärare i Primär hade sagt till oss några veckor tidigare: "Om ni någonsin blir rädda eller har gått vilse, fall på knä och be om hjälp."

Jag kom ihåg att det var just det som mina föräldrar brukade säga när vi stod på knä för att hålla vår dagliga familjebön. "Vår himmelske Fader bryr sig om dig", sade min mamma och pappa. "Han kommer alltid att höra dina böner och ta hand om dig."

Så snart jag kom ihåg vad mina föräldrar och min lärare i Primär hade sagt, föll jag på knä. Jag minns inte exakt vad jag sade, men jag vet att jag lät Herren få höra alla mina tankar och all min ängslan.

Efter det att jag hade bett kände jag mig helt lugn. Mina föräldrar och min primärlärare hade sagt att min himmelske Fader skulle höra mina böner, så jag visste att hjälp var på väg. Jag var trött av allt spring och bestämde mig för att vila tills någon kom. Jag lade mig ner – och somnade.

Det dröjde inte länge förrän min mamma märkte att jag inte längre lekte på gårdsplanen. Hon hade sett mig leka med katten, så hon trodde att jag hade följt efter den. Hon började leta efter mig. När hon fann katten ett kvarter bort i närheten av en bred bevattningskanal, blev hon mycket rädd. Hon trodde att jag hade

ramlat ner i kanalen och drunknat.

Hon rusade hem och skickade min äldre syster till församlingshuset för att hämta min pappa, som var på ett möte där med andra prästadömsbärare. Sedan föll min mamma på knä och började be till vår himmelske Fader att han skulle beskydda och bevara mig. Hon lovade att om man fann mig oskadad, skulle hon göra allt i sin makt för att se till att jag blev uppfostrad i rättfärdighet.

Efter att ha utgjutit sitt hjärta för Herren ställde sig min mamma upp. I samma ögonblick kom hon att tänka på majsfälten i närheten. Hon sprang ut ur huset för att börja leta där. På vägen dit träffade hon några av männen från möteshuset. Hon berättade för dem att hon trodde att jag kanske hade gått vilse inne i majsfälten.

Några av männen började söka utmed bevattningskanalen medan de andra gav sig in bland de höga majsstjälkarna. En av dem, Bud Phillips, fann mig lugnt sovande. Han lyfte upp mig och bar mig till min mamma, som grät. Jag minns att jag undrade över varför de gjorde ett sånt väsen av mitt försvinnande. Jag hade ju bett och visste att allt skulle gå bra.

Min mammas och mina böner blev besvarade. Och hon gjorde allt hon kunde för att se till att jag blev uppfostrad i rättfärdighet.

Bönen har alltid varit till stor tröst och hjälp för mig. En gång då jag hade hand om min brors hund, sprang den bort, en vacker irländsk setter. Jag bad Gud om

hjälp och lyckades hitta den. Vid ett annat tillfälle var min mamma sjuk. Jag stod henne mycket nära och det skrämde mig att hon inte mätte bra. Jag började be flitigt och snart mätte min mamma bättre.

Tänk alltid på, om ni har gått vilse eller är ensamma eller rädda, att ni kan falla på knä, så kommer er himmelske Fader att vara där. Han kommer att skicka hjälp. Han älskar er så mycket. Vänd er till honom.

Jag bär vittnesbörd om att bön verkligen är att tala med vår himmelske Fader. Han hör våra böner. Han vet vad vi är rädda för, han vet vad vi hoppas på. Han vet vad vi vill ha och behöver. Jag lovar er att han kommer att besvara era böner. Ibland kommer svaren genast, ibland dröjer de. Ibland har vi känslan av att han kanske inte alls besvarar våra böner. Men jag lovar er att han besvarar alla böner. Tro på honom. Lita på honom. Tids nog kommer ni att se och förstå svaren på era böner. □

FIKTION

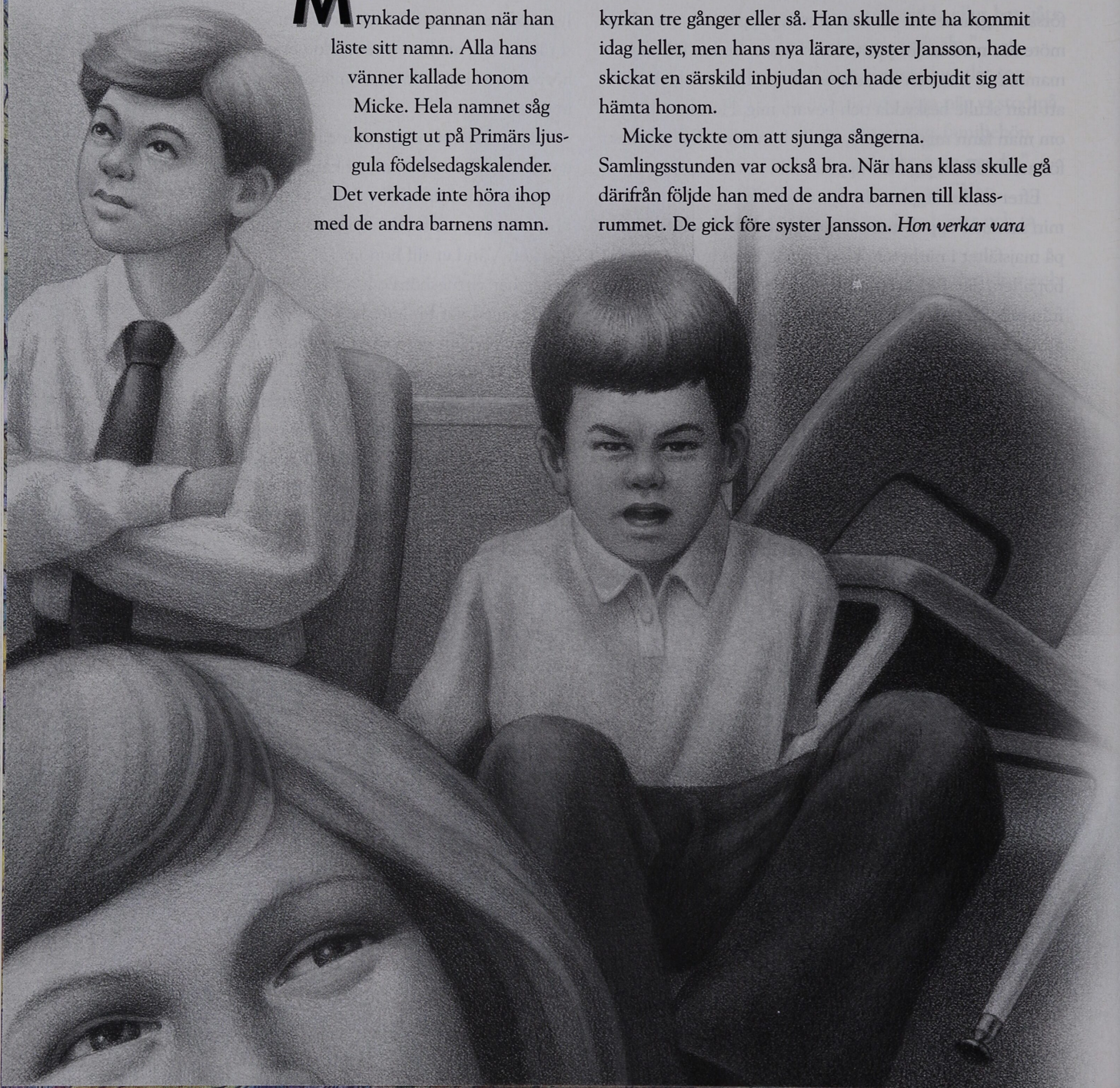
Mickes nya ord

Patricia R Roper
ILLUSTRATION STEVE KROPP

Mikael Västlund. Micke rynkade pannan när han läste sitt namn. Alla hans vänner kallade honom Micke. Hela namnet såg konstigt ut på Primärs ljusgula födelsedagskalender. Det verkade inte höra ihop med de andra barnens namn.

Han var inte som de. I hela sitt liv hade han bara varit i kyrkan tre gånger eller så. Han skulle inte ha kommit idag heller, men hans nya lärare, syster Jansson, hade skickat en särskild inbjudan och hade erbjudit sig att hämta honom.

Micke tyckte om att sjunga sångerna. Samlingsstunden var också bra. När hans klass skulle gå därifrån följde han med de andra barnen till klassrummet. De gick före syster Jansson. *Hon verkar vara*

gammal för att vara primärlärare, tänkte Micke när hon stannade till för att säga några ord till någon i korridoren.

Micke valde ut en stol längst bak i klassrummet, men när han skulle sätta sig ner, sparkade en pojke undan stolen. Ett fult ord hoppade ur Mickes

mun. Han ångrade sig med en gång, och blev alldeles röd i ansiktet när han såg att syster Jansson stod i dörröppningen. Hon måste ha sett alltihop.

Flickorna räckte upp handen och pekade på Micke. Pojkarna flinade. Micke ville springa hem. Men syster Jansson stängde dörren och log mot honom. Sedan vände hon sig mot flickorna och sa: "Vad trevligt att så många erbjuder sig att hålla bönen." Flickorna tog snabbt ner händerna, men syster Jansson bad ändå två av dem att hålla bönen.

Under lektionen såg Micke på syster Jansson. Hon log ganska mycket. Hon fick Micke att känna sig lika viktig som de andra barnen.

Efter lektionen kramade syster Jansson barnen när de gick. När det var Mickes tur stängde hon tyst dörren. Micke var ensam med syster Jansson och han visste varför. Hon skulle läxa upp honom för att han hade sagt ett argt ord. Hon hade i alla fall inte skämt ut honom genom att göra det mitt under klassen.

"Jag är så glad att du kom idag, Micke", sa syster Jansson med ett leende.

Micke tittade ner och skrapade med foten i golvet.

När han inte svarade fortsatte syster Jansson: "Jag vet att du är generad över vad du sa. Om någon sparkade undan stolen så jag ramlade skulle jag också bli ganska arg."

"Men det skulle de inte göra med din

stol", sa Micke. "De gjorde det bara med min för att jag inte är ett riktigt primärbarn."

Syster Jansson såg tankfull ut när hon böjde sig ner för att plocka ihop några av sina saker. När hon reste på sig log hon stort igen. "Sitt ner ett ögonblick, Micke", sa hon och pekade på en stol.

Micke satte sig tyst ner medan syster Jansson drog fram en stol och satte sig bredvid honom.

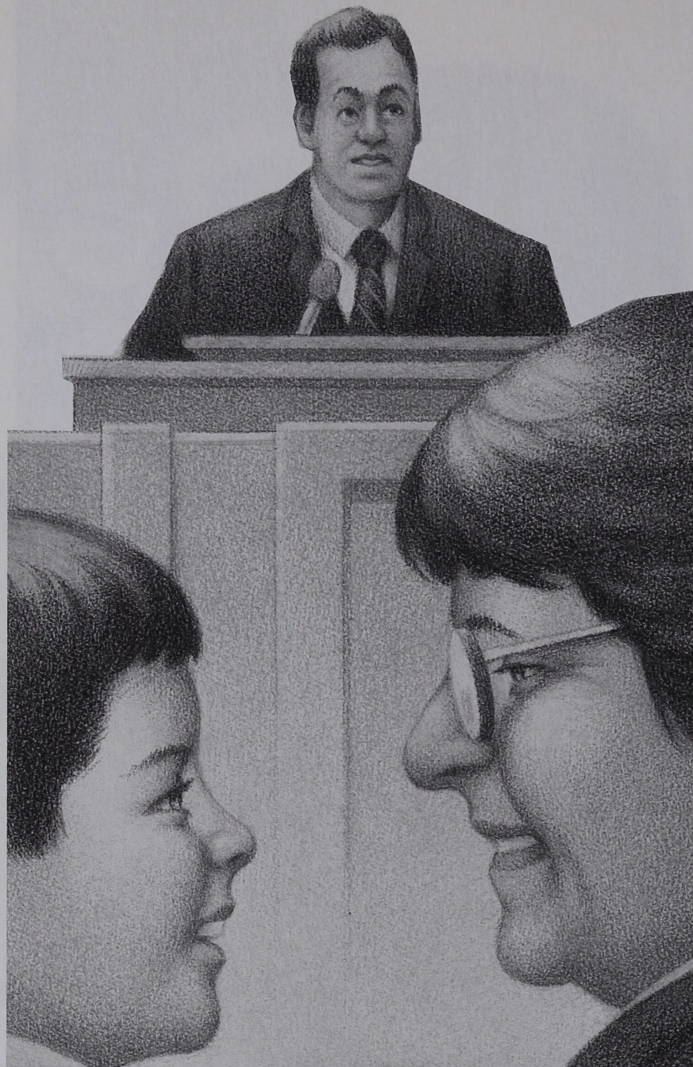
"Tycker du om vår biskop?" frågade hon.

Micke tänkte efter lite. Han mindes den gången när biskopen kom hem till honom när hans mamma var sjuk och inte kunde ta hand om familjen. Efter det kom några kvinnor och hjälpte till att ta hand om hans mamma och hans familj. Biskopen verkade riktigt snäll. "Ja, jag tycker han verkar snäll", sa Micke.

"Tro det eller inte, men jag var hans primärlärare också", förklarade syster Jansson.

"Jaha." Micke nickade. "Det kan du nog ha varit, för du är ju rätt gammal." Micke rodnade när han insåg vad han hade sagt.

Syster Jansson skrattade hjärtligt. "Det stämmer!

Han var en snäll knatte, precis som du. Du och han har mycket gemensamt – hans föräldrar tog aldrig med honom till kyrkan heller. Jag hämtade honom jämt. Han satt till och med bredvid mig på sakramentsmötena.

När han var ungefär i din ålder”, fortsatte syster Jansson, ”bestämde han sig för att fatta

beslut som skulle hjälpa honom under resten av livet. Han hade det lite svårt med arga ord, och han bestämde sig för att när han blev upprörd skulle han säga ’så försmädligt!’ Jag sa till honom att det var en bra början men att han också behövde fylla sitt sinne med det som är gott. På så vis skulle han bara säga goda saker.”

Micke skrapade på golvet med den andra foten. ”Det kanske jag också kan göra när jag är vuxen”, sa han.

”Men det är nu det är dags att fatta viktiga beslut som kommer att bli till välsignelse för dig under hela ditt liv, också beslut om vilka ord du väljer.”

”Hur kan orden vara till välsignelse för mig?”

”När du är försiktig med orden du väljer att säga, visar du andra att du bryr dig om dem tillräckligt mycket för att inte göra dem ledsna. Att välja goda ord hjälper dig att få fler vänner, och du gör inte heller din himmelske Fader ledsen. Dessutom gör man ofta goda gärningar när man har goda ord inom sig.”

Micke nickade att han förstod, och han hjälpte syster Jansson att plocka undan resten av hennes lärmaterial.

Nästa söndag hämtade syster Jansson Micke i tid till sakramentsmötet. Biskopen ledde mötet, och han verkade ha lite problem med en del av annonseringarna. Till slut lade han ner papperet han läste på, log mot församlingsmedlem-

marna och utropade: ”Så försmädligt!”

Micke fnissade när syster Jansson petade till honom. Han lutade sig mot henne och viskade: ”Det ska jag också säga när jag blir arg.”

”Vad bra, Micke”, sa syster Jansson och blinkade åt honom.

Senare, i Primärs rum, la Micke märkte till sitt namn på den gula födelsedagsskylten igen. ”Vad lustigt”, sa han.

”Vad då?” frågade syster Jansson.

”Förra veckan såg mitt namn annorlunda ut.”

Syster Jansson såg undrande ut. ”Vad menar du?” frågade hon.

”Jo, förra veckan såg mitt namn ut som om det inte hörde ihop med de andra primärbarnens namn. Men idag ser det ut som om det hör dit.”

Syster Jansson la armen om Micke och han märkte att hon hade tårar i ögonen. ”Det är för att du *hör* hit”, sa hon. □

VILL GÄRNA LIKNA JESUS

Medlemsmissionär

Monahra L de Q Freitas

ILLUSTRATION ROGER MOTZKUS

När en syster i vår församling började komma till kyrkan igen efter sex år, sa min mamma till mina syskon och mig att vi skulle bli vänner med systemens två barn. Deras pappa hade dött året innan och de var fortfarande mycket ledsna. Ett av barnen, en flicka som hette Evelyn, var lite yngre än jag.

När vi kom till kyrkan på söndagen tog mamma med mig till ett avskilt hörn och viskade i örat på mig: "Monahra, kan du vara Evelyns vän? Vår himmelske Fader har bett oss att vara medlemsmissionärer. Var kärleksfull och vänlig, och se till att hon inte blir lämnad ensam."

Jag sa till mamma att jag skulle det. Sedan den dagen har jag försökt vara en medlemsmissionär för Evelyn. Eftersom jag vill bli missionär när jag blir stor, försöker jag så gott jag kan att vara missionär nu.

Evelyn är en bra vän och hon ler mycket nu. Vi leker, går till Primär och sjunger psalmer tillsammans.

Ibland har vi familjens hemafton tillsammans hemma hos henne.

Jag vet att vår himmelske Fader är glad för att jag har försökt vara medlemsmissionär och vän. Jag är tacksam över att ha Evelyn som vän. □

Monahra L de Q Freitas, 6 år, tillhör Pajuçara församling, Potengi stav i Natal i Brasilien

KVINNAN VID BRUNNEN

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

När Jesus lämnade Judeen för att bege sig till Galileen, reste han genom Samarien och kom till Jakobs källa.

Joh 4:3-6

Han var trött, så han vilade sig vid källan. När en samarisk kvinna kom för att hämta vatten bad Jesus henne att ge honom att dricka.

Joh 4:6-7

Eftersom folket i Judeen vanligtvis inte hade något att göra med samarierna blev kvinnan förvånad.

Joh 4:9

Jesus sade till henne att han kunde ge henne vatten som skulle göra att hon aldrig skulle törsta igen. Han förklarade att han var Messias och att det vatten som han erbjöd henne var det eviga livets "levande vatten".

Joh 4:10, 13-15, 25-26

Kvinnan gick till staden och berättade för många vad hon hade hört. De gick alla till brunnen och talade själva med Jesus, och många av dem trodde på hans ord.

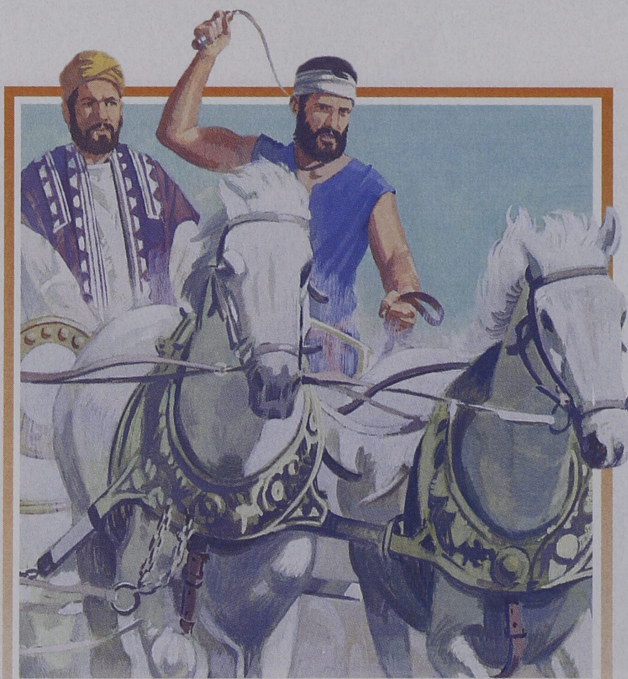
Joh 4:28-30, 39-42

ÄMBETSMANNENS SON

En av ledarna för folket hade en mycket sjuk son. Alla trodde att sonen skulle dö.

Joh 4:46-47

Ämbetsmannen lämnade sin son hemma och reste många kilometer till staden Kana, där han fann Jesus.

Joh 4:46-47

Ämbetsmannen bad Frälsaren att komma och bota hans son, som var mycket nära döden. Jesus bad mannen återvända hem. Jesus sade att hans son skulle bli botad. Eftersom mannen trodde på Jesus Kristus gick han hem.

Joh 4: 47-50

Hans tjänare kom för att möta honom och sade att hans son höll på att bli bättre och skulle överleva. Han frågade dem vilken tid hans son hade börjat bli bättre. De sade det till honom. Det var samma tid som Jesus hade sagt att sonen skulle bli frisk.

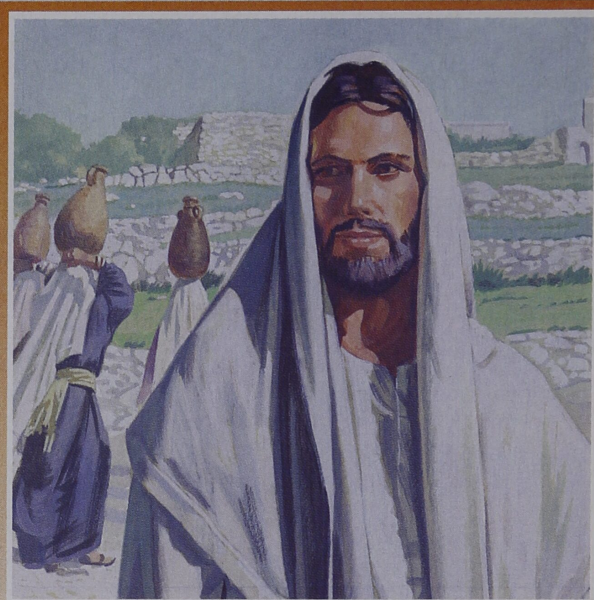
Joh 4:51–53

Ämbetsmannen visste att Jesus Kristus hade botat hans son, och han och hela hans familj trodde ännu mer på Frälsaren.

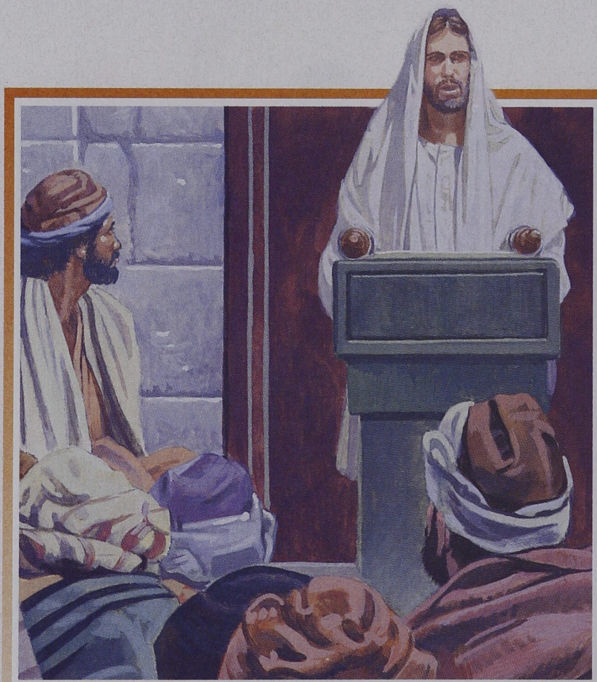
Joh 4:53

ARGA MÄNNISKOR I NASARET

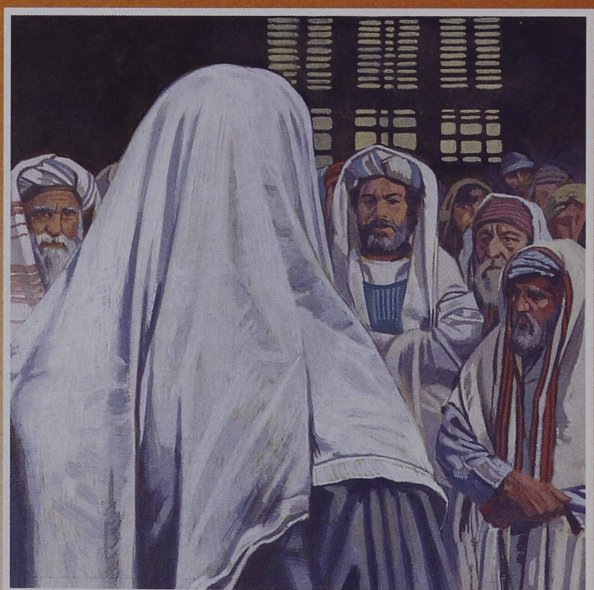
Jesus kom till Nasaret, staden där han hade växt upp.

Luk 4:16

Han gick till en synagoga, en kyrkobyggnad för judarna, och ställde sig upp och läste ur skrifterna. Han läste vad profeten Jesaja skrev – att Frälsaren skulle komma till jorden och hjälpa alla.

Luk 4:16–19

När Jesus hade läst Jesajas ord och satte sig ner, tittade de andra judarna på honom.

Luk 4:19–20

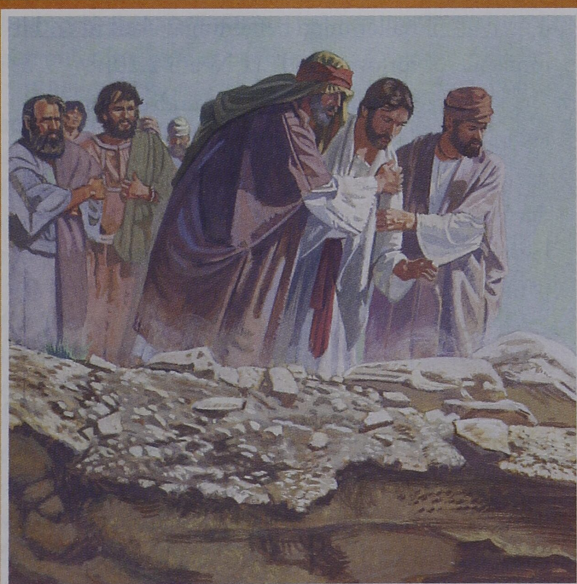
Jesus sade att Jesajas ord handlade om honom, att han var Frälsaren. Människorna häpnade över det han sade. De sade: "Är det inte Josef son?" De trodde inte att han var Guds Son.

Luk 4:21–22

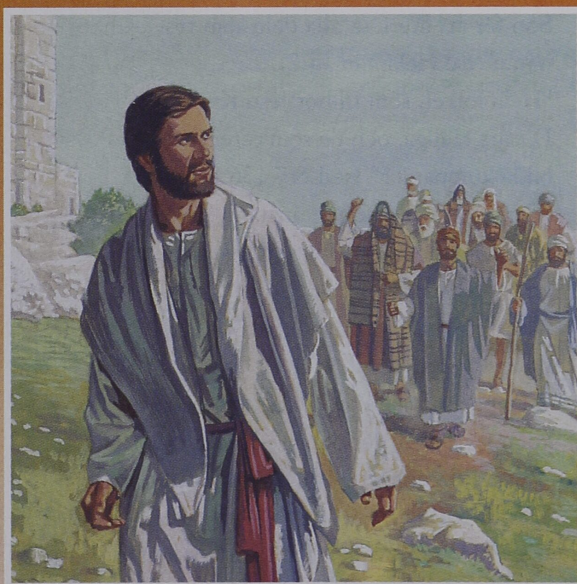
Frälsaren visste vad de tänkte. Han visste att de ville att han skulle utföra ett under. Men Jesus sade till dem att han inte skulle utföra under för dem som inte trodde.

Luk 4:23–27

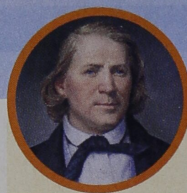
Människorna blev arga. De tog honom upp till toppen av ett berg och ville kasta ner honom från det.

Luk 4:28–29

De kunde inte göra det. Jesus gick bort från dem.

Luk 4:30

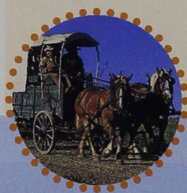
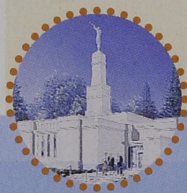
ROLIGA SIDAN

Profeter och profetior

Lois T Bartholomew

Skrifterna är de ord som Gud har uppenbarat för sina profeter. Para ihop varje skriftställe med den profet som fick uppenbarelsen. Slå upp skriftställena om du behöver hjälp.

1. "Gör dig nu en ark av goferträ" (1 Mos 6:14). 2. "För full tionde till förrådshuset ... och pröva så hurdan jag sedan blir ... så skall jag då öppna himmelens fönster över er och utgjuta över er riklig välsignelse" (se Mal 3:10). 3. "Fem år till skall gå förbi och ... då kommer Guds Son för att återlösa alla dem som tror på hans namn" (se Helaman 14:2). 4. "Hela folket, som tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och de som reser med dem, skall bilda kompanier" (se L&F 136:2). 5. "Och jag såg en annan ängel flyga över himlens mitt. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare" (Upp 14:6). 6. "Ett underbart verk skall påbörjas ibland människornas barn" (L&F 4:1). 7. "Denna natt skall tecknet givas, och i morgon kommer jag till världen" (3 Nephi 1:13). 8. "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd" (1 Mos 3:19). 9. "Den länge utlovade dagen har kommit, då varje trofast, värdig man inom kyrkan kan erhålla det heliga prästadömet" (Officiellt tillkännagivande – 2).	10. "Ty det är inte som en människa ser. En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat" (1 Sam 16:7). 11. "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig" (1 Mos 12:1). 12. "Och om ni håller mina befallningar skall ni ... bli förda till ett förlovat land" (1 Nephi 2:20). 13. "Jag talar om dessa tempel som mindre tempel. Faktiskt ser de inte små ut, de ser stora ut. De är vackra. De är byggda av det bästa material och på det bästa sätt vi känner till. Vart och ett blir ett Herrens hus, invigt för Hans heliga ändamål" ("Tacksägelse", <i>Liahona</i>, jan 1999, s 104).
a. Adam b. Noa c. Abram (Abraham) d. Samuel (i Gamla testamentet) e. Nephi (Lehis son) f. Malaki g. Lamaniten Samuel h. Nephi (Helamans ättling)	i. Johannes j. Profeten Joseph Smith k. President Brigham Young l. President Spencer W Kimball m. President Gordon B Hinckley

Svar: a, (1) b, (2) c, (3) d, (4) e, (5) f, (6) g, (7) h, (8) i, (9) j, (10) k, (11) l, (12) m.

”PÅ DET JAG MÅ KUNNA HELA EDER”

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, försäkrar oss: ”Evangeliet lär oss att frihet från plågor och skuld känslor kan förtjänas genom omvändelse. Förutom de få som blir förtappade ... finns det ingen vana, inget uppror, ingen överträdelse och inget brott som är undantaget från löftet om fullständig förlåtelse” (”Förlåtelsens strålande morgon”, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 19).

SYNDEN SKILJER OSS FRÅN GUD

Synd som vi inte har omvänt oss från skiljer oss från vår kärleksfulle Fader i himlen och får oss att känna oss skyldiga och skämmas. Precis som fysisk smärta, är denna ”sorg efter Guds vilja” (2 Kor 7:10) en signal om att något är fel, att vi behöver dra oss bort från det som orsakar smärtan och söka den läkande hjälp som finns i Frälsarens försoning.

President Packer förklarar: ”När profeten Alma var ung gick han igenom en tid när han ’plågades av oändliga kval, ty [hans] själ var i högsta grad sönderliten’ [Alma 36:12; kursivering tillagd].

Han tänkte till och med: ’O ... om jag kunde bli fördriven och tillintetgjord, både själ och kropp’ [Alma 36:15, kursivering tillagd].

Men en tanke kom till hans sinne. När han fick denna tanke och

handlade därefter kom förlåtelsens morgon ...

Den tanke som räddade Alma, när han handlade efter den, är denna: Att återställa det du inte kan återställa, att hela det sår du inte kan hela, att laga det du krossat och inte kan laga är själva avsikten med Kristi försoning” (*Nordstjärnan*, jan 1996, s 19, 20).

”HAN TOG EMOT VÅR OMVÄNDELSE”

En prästadömsledare blev gripen av det ”evangelieljus” han såg hos en syster som han intervjuade. När han frågade henne vad hemligheten bakom hennes framgång var, svarade hon enkelt, med tårar i ögonen: ”Omvändelse.”

Hon förklarade att hon hade gift sig ung – och gravid. Sorgen över hennes synd följdes av bekännelse inför Herren och prästadömsmyndighet och beslutet att lyda Herrens bud.

”Det var svårt och jag rekommenderar det verkligen inte till någon”, förklarade hon. ”Men min himmelske Fader välsignade oss så att vi kunde göra något gott av något ont. Ju mer vi kämpade med att vara trofasta, desto starkare gjorde vår himmelske Fader oss. Och ju starkare vår himmelske Fader gjorde oss, desto lättare var det att vara trofasta.” Kvinnan, hennes make och deras barn besökte så småningom templet och beseglades som en evig familj.

Denna syster och hennes man fann förlåtelse och frid vid Läkarens beröring. ”Nu blir jag helt förundrad över hur lyckliga vi är som familj”, sade hon. ”Herren kunde ha gett upp angående oss. Men han tog emot vår omvändelse och ... hjälpte oss att göra något underbart av våra liv” (citerat i Joseph Walker, ”Singing the Song of Redeeming Love”, *Ensign*, mars 1993, s 60).

Jeremia uttryckte en gång sin sorg: ”Finns då ingen balsam i Gilead, finns ingen läkare där?” (Jer 8:22.) För dem som vill ta del av den finns det balsam – försoningens underbara gåva. Och Läkaren vädjar: ”Viljen I icke nu återvända till mig och bättra eder från edra synder samt bli omvända, på det jag må kunna hela eder?” (3 Nephi 9:13). □

Ett vittnesbörd i den sista tiden om biblisk sanning

Rex C Reeve jr

Läran och förbunden bestyrker Bibelns äkthet, återställer några av de tydliga och dyrbara styckena, vittnar om att Jesus Kristus är Guds Son samt betygar att frälsningen kommer enbart genom honom.

När Bibeln ursprungligen skrevs, innehöll den tydliga och dyrbara sanningar i Herren Jesu Kristi evangelium. Nephi såg att många av dessa tydliga och dyrbara stycken, såväl som Herrens förbund, togs bort från Bibeln (se 1 Nephi 13:24–29). I denna tidsutdelning förklarade profeten Joseph Smith: "Vi tror att Bibeln är Guds ord i den mån den är rätt översatt" (Trosartiklarna 1:8). Han skrev senare: "Från flera uppenbarelser som vi har fått, var det tydligt att många viktiga punkter rörande människans frälsning hade borttagits från Bibeln, eller hade förlorats innan den sammanställdes."¹

Nephi såg att i de sista dagarna skulle andra skrifter komma fram genom Guds kraft, som en del av Herrens återställelseplan. President Joseph Fielding Smith (1876–1972) förklarade att de böckerna innefattar Läran och förbunden.² Dessa andra skrifter skulle ha fyra huvudsyften: bestyrka Bibelns äkthet, återställa några av de tydliga och dyrbara sanningar som hade tagits bort från Bibeln, vittna om att Jesus Kristus är den evige

Faderns Son samt betyga att frälsningen kommer enbart genom Jesus Kristus (se 1 Nephi 19:39–40). År 1835 bifogade tolv män, som hade kallats till Herren Jesu Kristi apostlar, sina vittnesbörd till Läran och förbunden och uppgav "att dessa befallningar givits genom Guds inspiration, att de äro gagnarika för alla människor och att de verkligen äro sanna". Läran och förbunden bestyrker Bibelns äkthet och är "uppfyllelse av och i samklang med alla de heliga profeternas ord från världens begynnelse".³ Följande är bara några få av de sanna lärdomar som bekräftats av uppenbarelse i vår tid.

BEKRÄFTAR BIBLISKA PROFETER, HÄNDELSE OCH PROFETIOR

Läran och förbunden hjälper till att grundlägga Bibelns äkthet genom att belägga många av de bibliska

Läran och förbunden bekräftar att Adam var den första människan på jorden som fick prästadömet. Han gav det prästadömet vidare till sin rättfärdiga avkomma.

rt
35
su
en
ds
ch
en
i
rl-
na

ga
ka

ta

profeternas existens, genom att vittna om de bibliska händelsernas verklighet och genom att bekräfta uppfyllelsen av ett antal bibliska profetior.

Profeter. I en tid när många bibliska profeter – särskilt profeterna i Gamla testamentet – anses vara mytiska personer, är det uppfriskande att få ett förnyat vittnesbörd om deras faktiska existens och att få ytterligare information om deras verksamhet. Läran och förbunden bekräftar att Adam var den första människan på jorden och den förste som fick prästadömet (se L&F 84:16–17). Han ”erhöll det första presidentskapet”⁴ och fortsätter att inneha en mycket viktig ställning genom att han besitter frälsningens nycklar under Jesu Kristi råd och ledning (se L&F 78:16).

Profeten Joseph Smith sade att det var ”ärkeängeln Mikaelens röst” som hade undervisat honom (L&F 128:21). I framtiden ska Adam, eller Mikael, återvända igen och presidera över det stora rådet i Adam-ondi-Ahman (se L&F 116). Adam ska blåsa i basunen vid Kristi andra ankomst och säga: ”Det är fullkomnat! Guds Lamm har segrat” (L&F 88:106). Han ska leda de rättfärdiga styrkorna i den sista striden mot Satan och hans efterföljare i slutet av tusenårsriket (se L&F 88:106–116). Slutligen kommer Adam att betjäna sin rättfärdiga avkomma i den patriarkaliska ordningen i all evighet.⁵

Profeten Joseph Smith identifierade Noa som ängeln Gabriel och lärde att Noa står näst efter Adam i prästadömsrang.⁶ Läran och förbunden lär att Noa, som befalldes att bygga en ark för att rädda människorna och djuren undan floden (se 1 Mos 6–8), tillhörde de stora i andevärlden (se L&F 138:38, 41). Han ordinerades till patriarkaliska prästadömet när han var tio år gammal (se L&F 107:52). Noa var bland dem som Herren återlöste vid sin uppståndelse (se L&F 133:54–55). Som uppstånden varelse undervisade

Noa också profeten Joseph Smith (se L&F 128:21).

Eftersom Melkisedek, en stor biblisk profet, är nästan okänd i världen, är många människor förvirrade angående hans verkliga identitet (se 1 Mos 14:18–20, Heb 5:6–10). Bibelns uppteckningar ger den falska föreställningen att Melkisedek var utan far och mor och stamträd, att hans dagar inte har någon början och hans liv inget slut (se Heb 7:1–3).

Vi kan vända oss till profeten Joseph Smith och Läran och förbunden för uppenbarelser angående Melkisedek, en av Guds forntida högpräster. Det fanns ”ingen ... större” (Alma 13:19, se också vers 7–18) än han. Melkisedek gav prästadömet till Abraham och fick tionde av honom (se L&F 84:14; Alma 13:15). En sådan utomordentlig högpräst var Melkisedek att han hedrades med att ”*det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt*” kallades efter honom, vilket gjorde det möjligt för människor att inte upprepa gudomens namn för ofta (se L&F 107:2–4). Melkisedek var i sitt folks ögon en sinnebild av Guds Son: båda bar titeln ”Fridsfurste” och båda var medarvingar till Faderns rike.⁷ Vi får också veta att det var prästadömet, inte Melkisedek, som var ”utan dagars begynnelse eller års ände” (L&F 84:17; se också Joseph Smiths översättning av 1 Mos 14:28, Heb 7:3).

De många andra bibliska profeter som beskrivs i Läran och förbunden är för många för att gå igenom i detalj. Men bland dem som beskrivs finns Adams son Set (se L&F 107:42–43, 53), Enok (se L&F 45:11–14; 107:48–49), Moses (se L&F 84:25–27; 110:11), Elia (se L&F 110:13–16), Johannes döparen (se L&F 13) samt Petrus, Jakob och Johannes (se L&F 27:12). Vi kan också läsa att Abraham, Isak och Jakob ”hava ... uppnått sin upphøjelse ... och de sitta på troner och äro icke änglar utan gudar” (L&F 132:37).

Händelser. Läran och förbunden vittnar om att heliga händelser som upptecknats i Bibeln, såsom universums

skapelse och Adams och Evas fall, verkligen inträffade. Den bekräftar på nytt att Gud "skapade människan, man och kvinna, till sin egen avbild och att vara sig lik" (L&F 20:18). Den bekräftar också att Adam och Eva gav efter för Satans frestelse och överträdde Guds bud, vilket orsakade att de blev utkastade ur Edens lustgård (se L&F 29:35–43). På så vis föds alla människor till en fallen värld och genom att överträda Guds lagar blir de köttliga,

Läran och förbunden vittnar om att heliga händelser som finns upptecknade i Bibeln är verkliga, såsom att Frälsaren skapade jorden, att Herren tog upp Enok och Sion, floden, att Röda havet delades, Kristi lidande i Getsemane samt att många heliga uppstod efter Frälsarens uppståndelse.

djävulska och fallna (se L&F 20:20). Läran och förbunden bekräftar att Adam och Eva undervisades om Jesu Kristi evangelium av änglar (se L&F 29:42).

Andra bibliska händelser som beläggs genom Läran och förbunden inbegriper att Frälsaren skapade jorden (se L&F 14:9), att Herren tog upp Enok och Sion (se L&F 38:4; 45:11–14), floden (se L&F 138:41), fördelningen av land efter floden (se L&F 133:24), att Röda havet delades (se L&F 8:3), att melkisedekska prästdömet togs bort (se L&F 84:23–27), Kristi lidande i Getsemane (se L&F 19:15–19), att många heliga uppstod efter Frälsarens uppståndelse (se L&F 133:54–55) samt basunen som ska ljuda på Sinai berg och tillkännage de dödas uppståndelse vid Herrens andra ankomst (se L&F 29:13).

Profetior. Läran och förbunden vittnar om Israels bokstavliga förskingring och insamling. Det profeterades att Israels hus skulle skingras bland alla nationer (se L&F 45:19). Idag uppmanas "den skingrade kvarlevan ... att återvända till Herren" (L&F 113:10). Den 3 april 1836 uppenbarade sig Moses för Joseph Smith och Oliver Cowdery i templet i Kirtland och överlämnade åt dem "nycklarna till att samla Israel från jordens fyra väderstreck" (L&F 110:11). Dessutom kan vi läsa om Elia ankomst, som hade utlovats sedan länge, vilken skulle vända barnens hjärtan till deras fäder (se L&F 2; 110:13–16).

Kyrkans missionärer kallas för att samla Herrens utvalda (se L&F 29:7), för att samla in Herrens folk, Israels hus (se L&F 39:11). Sedan Moses och Elia

återvände för att återställa prästadömsnycklarna, har de bibliska profeternas ord angående dessa händelser börjat uppfyllas.

Läran och förbunden sprider ljus över bibliska profetior angående kyrkans framkomst i den sista tiden. Kapitel 65 bekräftar till exempel Daniels profetia att Herrens rike skulle tillväxa i den sista tiden (se Daniel 2:34–35, 44–45). Och kapitel 86 visar att liknelsen om vetet och ogräset avser vår tid: Satan sår ogräset, och ogräset kväver vetet och driver ut kyrkan i öknen (se L&F 86:1–7).

Vi får tydligt veta genom Läran och förbunden att Jesus Kristus är den förstfödde av Faderns andebarn. Han utvaldes innan jorden formades till att åvåga-bringa den oändliga och eviga försoningen.

Många ifrågasätter eller missförstår Kristi andra ankomst. Bibliska profeter lärde tydligt att Jesus Kristus "till slut skall stå fram över stoftet" (Job 19:25) och att han ska bygga upp Sion och uppenbara sig i sin härlighet (se Ps 102:17). Jesus sade till sina lärjungar i tidens mitt vilka omständigheter som skulle råda före hans andra ankomst (se Matt 24; se också Joseph Smiths översättning av Matteus [Joseph Smiths skrifter 1, ö a]). Både kapitel 45 och Joseph Smiths översättning av Matteus bidrar i hög grad till att öka vår insikt om Kristi andra ankomst.

Andra kapitel vittnar om att Kristi andra ankomst är verklig. Nutida heliga uppmanas: "Bereden eder ... ty Herren är nära" (L&F 1:12) och får veta att "dagen kommer snart, då I skolen se mig och veta, att det är jag" (L&F 38:8). Vi lär oss att "Herrens stora och fruktansvärda dag är nära" (L&F 110:16) och att "Herren ... skall stå mitt ibland sitt folk och regera" (L&F 133:25).

Sammanfattningsvis vittnar Läran och förbunden om att:

"Stunden är nära, och det som talades av mina apostlar måste fullbordas, ty som de talade, så skall det ske.

Ty jag skall uppenbara mig med makt och stor härlighet från himmelen med alla dess härskaror och bo i rättfärdighet bland människorna på jorden ett tusen år, men de ogudaktiga skola ej bestå" (L&F 29:10–11).

ÅTERSTÄLLER TYDLIGA OCH DYRBARA SANNINGAR

Läran och förbunden återställer många tydliga och dybara sanningar genom att utveckla eller tolka bibelavsnitt. Några representativa exempel är:

1. "Men jag säger er: den som ser på en kvinna med åtrå har redan i sitt hjärta brutit hennes äktenskap" (Matt 5:28).

Läran och förbunden tillägger att de som gör det "icke skall hava Anden utan förneka tron och frukta" (se L&F 63:16).

2. "Många är bjudna, men få är utvalda" (Matt 22:14).

I Läran och förbunden lär vi oss att de inte är utvalda "emedan deras hjärtan äro hängivna till de ting, som höra denna världen till och de eftersträva ära av människor, varför de icke kunna lära ... att prästadömetts rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelens krafter" och bara kan kontrolleras "genom rättfärdighetens principer" (se L&F 121:34–40).

3. "Då blir det med himmelriket som när tio unga flickor gick ut med sina facklor för att möta brudgummen. Fem av dem var oförståndiga och fem var kloka. De oförståndiga hade tagit med sig facklorna men inte någon olja till dem" (Matt 25:1–3).

Läran och förbunden lär att de kloka unga flickorna är de som är "visa och hava mottagit sanningen samt tagit den Helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas" (L&F 45:57). De som saknar olja ska kastas i elden och inte bestå på den dagen (se L&F 45:56–57).

4. "Jesus svarade: 'Om någon älskar mig, bevarar han mitt ord, och min fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom'" (Joh 14:23).

Läran och förbunden vittnar om att Fadern och Sonen är skilda personer med förhålligade kroppar av kött och ben (se L&F 130:22) och att detta utlovade besök av Fadern och Sonen faktiskt är en personlig uppenbarelse (se L&F 130:3).

Medan Joseph Smith översatte Nya testamentet fick han många uppenbarelser som hjälper oss att bättre förstå avsnitt i Bibeln. En del av de uppenbarelserna finns med i Läran och förbunden, bland annat i kapitel 77, 84, 86 och 88. En av de mest anmärkningsvärda är L&F 76. Joseph Smith och Sidney Rigdon sade att medan de arbetade med översättningen av Bibeln år 1832 "rörde Herren vid vårt förstånds ögon ... och Herrens härlighet kringstrålade oss" (L&F 76:15–19).

Det som följde var den storslagna uppenbarelsen om de tre härlighetsrikena.

Dessa få exempel, plus många andra som kunde ha getts, står som vittnen om att Läran och förbunden återställer många tydliga och dyrbara sanningar som har förlorats från Bibeln.

VITTNAR OM ATT JESUS KRISTUS ÄR GUDS SON

Läran och förbunden vittnar tydligt om Gud Faderns och hans Sons Jesu Kristi sanna natur och verklighet. Den ger den grund av sanning som är nödvändig för att uppbygga tro som leder till evigt liv. Joseph Smith såg Gud Fadern och Jesus Kristus som två enskilda personer "vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning" (Joseph Smiths skrifter 2:17). Han skrev senare att Gud Fadern "har en kropp av kött och ben, lika förnimbar som en människas. Så har även Sonen" (L&F 130:22).

Vi får tydligt veta att Jesus Kristus är den förstfödde av Faderns andebarn (se L&F 93:21–23). Han utvaldes innan jorden formades till att åvågabringa den oändliga och eviga försoningen. Han är himlarnas och jordens Skapare (se L&F 76:23–24; 93:9–10). Som Guds enfödde Son i köttet (se L&F 93:11) återlöste han hela mänskligheten och möjliggjorde odödlighet och evigt liv (se L&F 49:5; Moses 1:39).

Joseph Smith och Oliver Cowdery såg Jesus Kristus i templet i Kirtland och vittnade:

"Slöjan blev borttagen från vårt sinne och vårt förstånds ögon öppnades.

Vi sågo Herren stående på talarstolens bröstvärn framför oss, och under hans fötter var ett mosaikgolv av rent guld, till färgen liknande bärnsten.

Hans ögon voro såsom eldslågor, håret på hans huvud var vitt såsom ren snö och hans ansikte överträffade solen i klarhet. Hans röst var såsom stora vattens brus, ja, Jehovas röst, sågande:

Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern" (L&F 110:1–4).

Vid ett annat tillfälle vittnade Joseph Smith och Sidney Rigdon:

"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud" (L&F 76:22–24).

BETYGAR ATT FRÄLSNINGEN KOMMER ENBART GENOM KRISTUS

Jesus Kristus sade till Moses: "Mitt verk och min härlighet är att åvågabringa odödlighet och evigt liv för människan" (Moses 1:39). *Odödlighet* avser kroppens och andens permanenta återförening i uppståndelsen. Aposteln Paulus lärde: "Liksom alla dör genom Adam, så skall också alla få nytt liv genom Kristus" (1 Kor 15:22). Jakob sade: "Det måste också finnas en uppståndelseskraft, och uppståndelsen måste nödvändigtvis komma till människan till följd av fallet" (se 2 Nephi 9:6). Läran och förbunden lär på samma sätt att Kristi försoning krossade dödens bojar och att "genom Lammets triumf och härlighet" ska hela mänskligheten föras fram genom uppståndelsen (se L&F 76:39; 88:27–32).

Läran och förbunden vittnar också om att evigt liv, vilket är "den största av alla Guds gåvor" (L&F 14:7), kommer genom Jesu Kristi försoning tillsammans med evangeliets förordningar och personlig lydnad mot evangeliets lärdomar. Evangeliet är att "Jesus kom till världen för att bliva korsfäst för världen, att bära världens synder, att helga världen och att rensa den från all

orättfärdighet, att genom honom alla skulle kunna frälsas, som Fadern givit i hans makt och skapat genom honom" (L&F 76:41–42).

Läran och förbunden lär att Kristi försoning krossade dödens bojar och att "genom Lammets triumf och härlighet" ska hela mänskligheten föras fram genom uppståndelsen.

Frälsaren sade: "Den som mottager mitt evangelium mottager mig, och den som icke mottager mitt evangelium mottager icke mig. Och detta är mitt evangelium: omvändelse och dop i vatten, och därefter kommer dopet med eld och med den Helige Anden" (L&F 39:5–6). Detta evangelium är klippan som Kristus ska bygga sin kyrka på. Helvetets portar ska inte bli oss övermäktiga om vi är ståndaktiga i evangeliet (se L&F 33:11–13). Evtigt liv består i att få en arvedel i den högsta graden i det celestialet riket, vilket tillförsäkrar oss en fortsättning av familjen i evighet (se L&F 131:1–4).

I denna sista tid står Läran och förbunden tillsammans med Mormons bok och Den kostbara pärlan som stöd till Bibeln (se Hes 37:15–17). Nutida uppenbarelse bekräftar att Jesu Kristi evangeliums frälsande sanningar, förordningar och förbund är desamma nu som de var i gångna tider. Särskilt Läran och förbunden bestyrker Bibelns äkthet, återställer några av de tydliga och dyrbara stycken som fattas, vittnar om att Jesus Kristus är Guds Son samt betygar att frälsningen kommer enbart genom honom. Den låter oss se tydligare hur Bibeln är en uppfyllelse av och står i samklang med alla de heliga profeternas ord från världens begynnelse. □

Rex C Reeve Jr är medlem i Springvilles sjunde församling i Springvilles stav i Utah, och är docent i forntida skrifter vid Brigham Young-universitetet.

FOTNOTER

1. *History of the Church*, 1:245.
2. Se *Man, His Origin and Destiny* (1954), s 411–412.
3. Förklarande inledning till Läran och förbunden.
4. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135.
5. Se Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst Bruce R McConkie, 3 vol, 1:80.
6. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135.
7. Se Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a uppl (1966), s 474–475.

JAG SÅG MIG ALDRIG OM

Av Cameron McCoy

FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN, DÅR INGET ANNAT ANGES. HÖGER: FOTO CRAIG DIMOND

När jag var sju år gammal lovade jag Herren att om jag fick en möjlighet skulle jag predika evangeliet i hela världen. Vid den tiden gick jag regelbundet i baptistkyrkan med min familj. Jag förstod inte mycket. Jag förstod till exempel inte varför pastorn och hans medhjälpare var de enda som fick tala. Jag tyckte att alla borde få berätta om sina känslor och vad de trodde på. Men familjen och vår kyrka hjälpte mig älska och uppskatta Jesus Kristus och skrifterna.

När jag växte upp bodde min familj knappt fem minuter från templet i Washington DC. Templet fascinerade mig som ung pojke, och jag ville alltid gå in. Men min far försäkrade mig: "Templet kommer aldrig att bli en del av ditt liv. Bry dig aldrig om den byggnaden."

Varje dag såg jag min far studera Bibeln noggrant. Jag visste att min far var en Guds man, och jag började ställa många frågor. Han sade alltid till mig att läsa Bibeln och finna svaret själv.

Tio år senare var jag säkerhetsvakt vid USA:s marinkår för amerikanska ambassaden i Djibouti, ett litet land i nordöstra Afrika. Jag bestämde mig för att ta reda på sanningen, så jag läste Bibeln från pärm till pärm. Allteftersom jag kom närmare Gud insåg jag att Bibeln verkligen var Guds ord. Jag behövde inte förlita mig på

min fars vittnesbörd. Men jag kände fortfarande att jag inte hade hela sanningen och jag längtade efter att få veta varför jag kände mig manad att aldrig dricka, röka, svära, och att förbli moraliskt ren. Varför strävade jag alltid efter att lyda buden?

Efter 15 månader blev jag förflyttad till amerikanska ambassaden i Pretoria i Sydafrika. Jag utvaldes som den första svarta säkerhetsvakten i marinen som någonsin fick vara i tjänst i Sydafrika. Jag handplockades till varje område jag var i på grund av mina normer. Det var intressant nog USA:s president Bill Clinton som ringde mig och bad mig tacka ja till tjänstgöringen i Sydafrika. Det var några av anledningarna till att jag fick många erkännanden och utmärkelser.

I Sydafrika mötte jag familjen Cleverly, som var medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Mamman i familjen bjöd hem mig flera gånger. Hon berättade alltid om Unga vuxnas

g
fä
a,
ag
ka
en
in
je
ar
le
a.
za

EN MYCKET TYDLIG RÖST
SADE: "DU SKA GÖRA
HERRENS VILJA. DU SKA
FÖLJA HANS EXEMPEL." DÅ
VISTE JAG.

aktiviteter, men jag kunde aldrig gå på grund av mitt arbetsschema. Sedan inbjöd hon mig till kyrkan och jag tackade ja. Men innan söndagen kom tjänstgjorde jag tre nätter. Jag gick nerför trappan till ambassadens bibliotek där det fanns en dator med enorm sökkapacitet. Jag skrev bara in *Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*. Jag fick fram all sorts information, och jag satt och läste i åtta timmar första natten, åtta timmar andra natten och åtta timmar tredje natten. Det jag tittade mest på var vad de sista dagars heliga trodde och hur de tillämpade det i sina liv. Levde de i enlighet med vad de hade fastslagit som kyrkans lagar eller normer?

Veckan före mitt besök i kyrkan hade jag en dröm. Jag satt vid ett bord och där fanns två unga män med vita kortärmade skjortor och svarta namnbrickor. De satt vid långsidorna av bordet och jag satt vid kortsidan. När jag vaknade tänkte jag inte mer på drömmen.

Första gången jag kom till ett möte i kyrkan insåg jag att det var något speciellt med den. Det råkade vara första söndagen i månaden, vilket innebar att medlemmarna fick möjlighet att stå upp och bära vittnesbörd. *Just så ska det vara i den sanna kyrkan*, tänkte jag.

Jag presenterades för två missionärer. En av de unga männen var en av dem i min dröm, precis samma person. Syster Cleverly bjöd hem missionärerna och mig på middag. Hon satte oss vid bordet exakt så som min dröm hade förutspått. Missionärerna började undervisa mig.

När jag sedan lärde mig om principen dop för de döda, tyckte jag det var förunderligt att man kunde besöka en helig plats och göra sådant för människor som hade gått bort. Jag tänkte på min farfar och morfar och mormor som hade gått bort. Det var då jag började känna den

Helige Anden. Jag tyckte att lärdomarna lät riktiga.

Vi kom till nästa princip, som handlade om familjen, och jag insåg att jag alltid hade vetat vad som var sant. När jag hörde talas om eviga familjer sade jag till missionärerna: "Jag visste att det fanns något sådant."

Sedan undervisade missionärerna mig om visdomsordet, och då upptäckte jag något. Det kändes som om min själ öppnades, och jag ömsade skinn och en ny människa kom fram. Jag kände mig som om jag svävade ovanför marken. Jag hade alltid levt efter visdomsordet och jag hade velat veta varför jag gjorde som jag gjorde. Ingen hade någonsin kunnat svara mig. Men Herren gjorde det och jag fick veta svaret genom missionärerna och lektionerna. Jag visste att allt de hade lärt mig tidigare var sant och att allt de sedan skulle lära mig var sant. Jag hade aldrig förr känt Anden så starkt när jag läste skrifterna som när jag läste Lärnan och förbunden 89:18–21. Jag visste att det var sant. Jag hade alltid vetat att min kropp var viktig, och jag visste att man aldrig ska smutsa ner den.

Från den stunden började jag känna blandade känslor inför att bli medlem i kyrkan. Jag bekymrade mig för min pappas åsikt och hans reaktion på mitt beslut.

Under den sjätte lektionen fick jag besked om att min pappa ringde och sökte mig. Telefonen ringde och jag lyfte luren. Det var verkligen min pappa.

Han sade: "Din mamma har sagt till mig att du har bestämt dig för att bli sista dagars helig."

Jag svarade ja.

Han sade: "Jag ringer för att se till att det inte blir så."

Och jag sade: "Vet du vad, pappa? Jag älskar dig och du kommer alltid att vara min pappa. Du har gett mig en

underbar uppväxt. Men jag är 22 år. Jag är vuxen nu och beslutet rör min familj och min framtid. Jag vill tacka dig för allt vad du har gjort för mig och kommer att göra i fortsättningen, men det här är mitt beslut. Jag ska göra det, och jag vet att Herren vill att jag ska göra det."

Min pappa var inte precis glad när han lade på. Jag föll genast på knä och bad Herren hjälpa mig inse och förstå att det jag var på väg att göra var det rätta. Jag var tusentals mil hemifrån. Jag var alldeles ensam och inget blev som det skulle. Jag kände mig bara väl till mods när jag var med missionärerna. I det ögonblicket vittnade Anden för mig att det var Herrens vilja och att Herren ville att jag skulle döpas. En mycket tydlig röst sade: "Du ska göra Herrens vilja. Du ska följa hans exempel." Då visste jag. Jag såg mig aldrig om efter det. Jag döptes den 12 oktober 1995.

Ett år efter årsdagen av mitt dop, den 12 oktober 1996, gick jag in i templet i Washington DC för att få min begåvning som förberedelse för att gå på heltidsmission till Spanienmissionen Madrid.

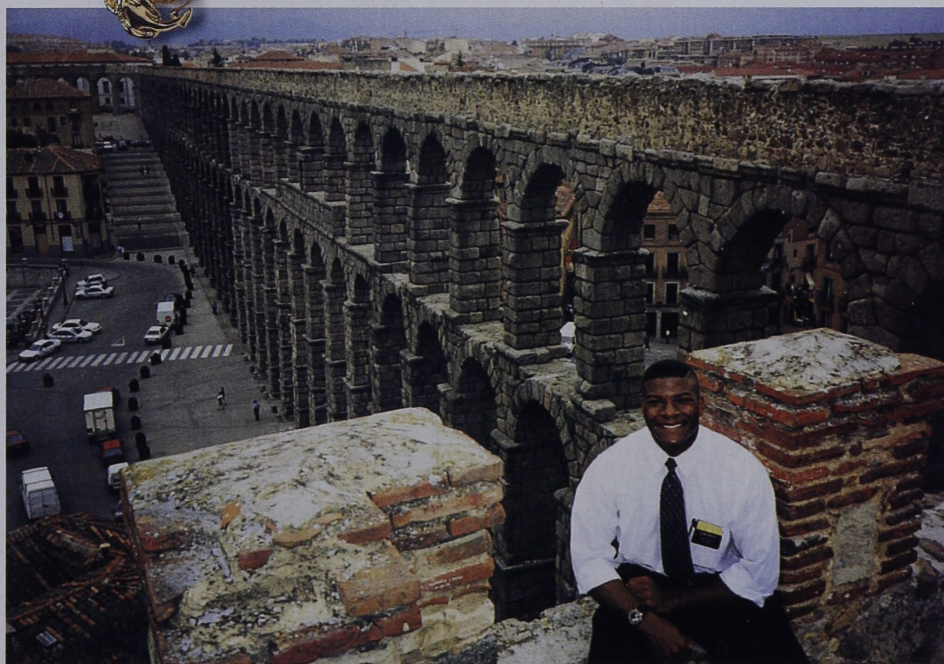
Under första året av missionen uppmunttrade mina föräldrar inte mitt missionsarbete. Herren uppenbarade för mig när jag var på mission att min familj hade det bra och skulle bli omhändertagen. Sedan förändrades allt plötsligt. Under de sista sex till åtta månaderna av missionen stöttade min familj mig verkligen. De sade att de fick välsignelser och att de visste att det var på grund av min mission.

När jag kom hem från missionen bodde jag hos mina föräldrar i tre

Vänster: Cameron och hans vänner i marinen vid amerikanska ambassaden i Pretoria i Sydafrika. **Ovan, höger:** Cameron och hans far på militärförläggningen i Parris Island i South Carolina. **Höger:** Äldste McCoy vid akvedukten i Segovia i Spanien.

veckor innan jag började på Brigham Young-universitetet. Innan skolan började besökte min far mig, träffade mina vänner och såg Salt Lake City. När jag körde honom till flygplatsen kramade han mig och sade: "Under de 46 åren av mitt liv har jag aldrig förr känt större kärlek eller Guds ande tydligare i mitt hem än när du var hemma under de senaste veckorna. Jag vet att det är tack vare ditt tjänande i Spanien under två år." □

Cameron McCoy är medlem i BYU:s 179:e församling i BYU: s 19:e stav.

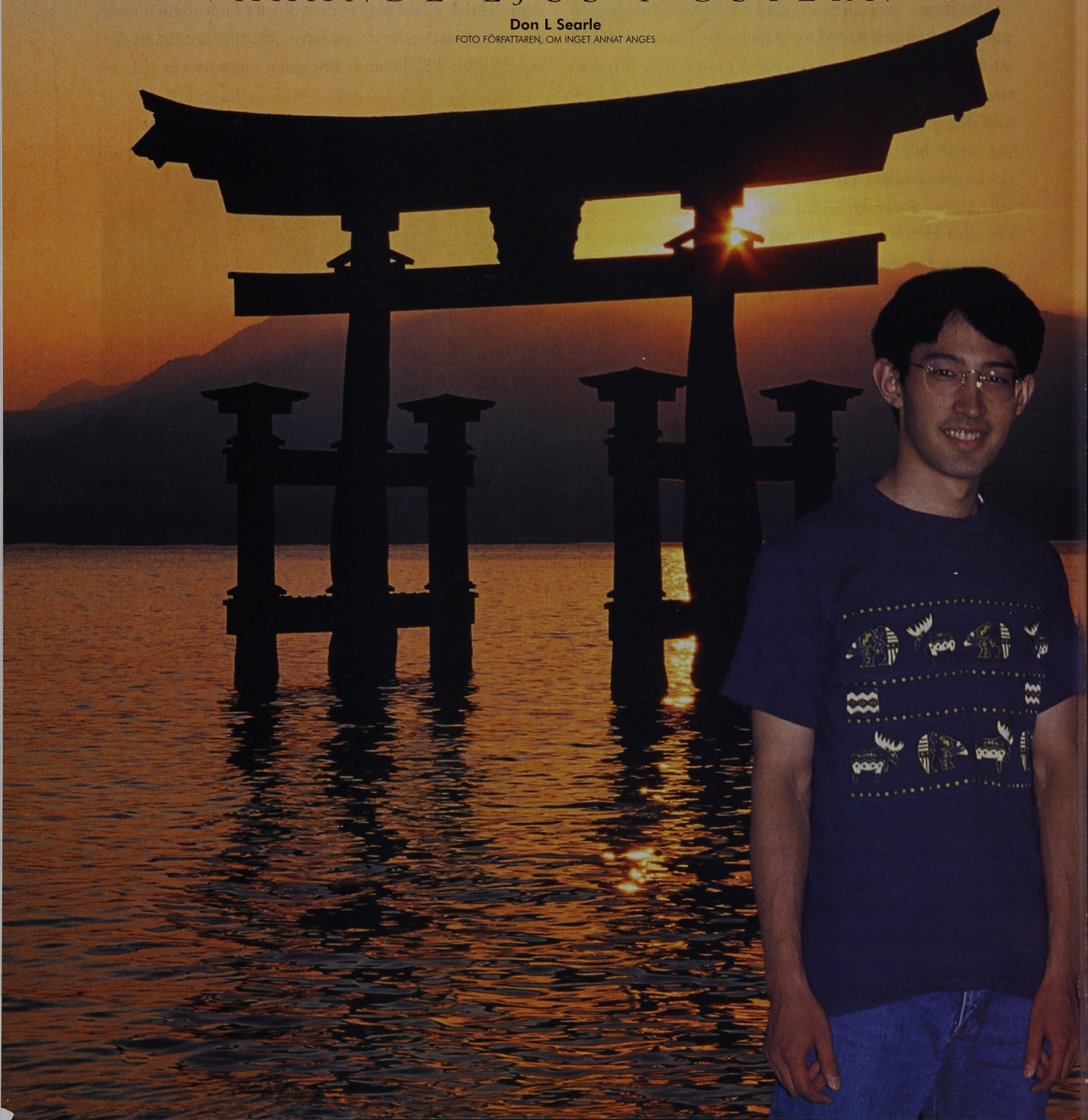

JAPAN

VÄXANDE LJUS I ÖSTERN

Don L Searle

FOTO FÖRFATTAREN, OM INGET ANNAT ANGES

Ovan: Hemafton hos familjen Takamatsu i Fukuoka.

Nedan: Nobuyuki Nakamura (mitten) med hustrun Mywako och sonen Mikio. De tillhör Kichijoji församling i Tokyo stav. Bakgrunden: Ett shintomonument omgivet av vatten.

Mikio Nakamura har förberett sig väl för att undervisa om evangeliet. Han är återvänd missionär som växte upp i ett sista dagars heligt hem och talar tre språk flytande: japanska, ryska (som han lärde sig som missionär i Vladivostok) och engelska (vilket finslipades av amerikanska missionskamrater). Hans intelligens och värdighet förtjänar uppmärksamhet.

Men han tycker ändå att det är svårt att berätta om evangeliet för sina vänner som inte är medlemmar. Deras frågor om hans tro är vanligtvis intellektuellt förankrade. De lyssnar artigt på vad han säger när han berättar om sin tro, men när de inser vilken hängivenhet hans tro inbegriper, tappar de vanligtvis intresset fort.

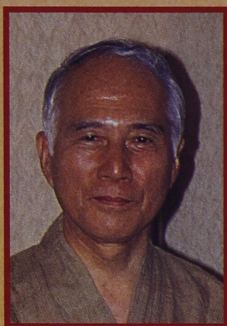
Mikios far, Nobuyuki, äger ett textilföretag

och är biskop i Kichijoji församling i Tokyo stav. Biskop Nakamura säger att man måste vara taktfull när man berättar om evangeliet för grannar och arbetskamrater, annars kan dörren stängas och låsas för framtida möjligheter. Religion är i Japan ett känsligt och personligt ämne, även om många människor inte är djupt troende eller har någon särskild religion.

Även om det är vanligt att japanska medborgare vigs av en Shinto-präst, följer Konfucius' normer och begravs eller kremeras enligt buddhistiska sedvänjor, är det inte många som har en djup religiös tro. Och trots att man så ofta ser religiösa symboler och figurer, har Japan varit ett i stort sett sekulariserat land i många år.

Sekulariseringen är en av kyrkans största utmaningar i Japan. I ett land där bara en procent av befolkningen är kristen och medlemmarna i kyrkan utgör cirka 10 procent av den siffran, är det inte en lätt uppgift att föra kyrkan ut ur dunklet.

De problem som Akiko Ohta, informationssekreterare i Fukuoka stav, stöter på är typiska. Det var svårt att få tidningarna att skriva om tempelbygget i Fukuoka och förberedelserna för invigningen, eftersom tidningar och TV vanligtvis vägrar ta in reportage som enligt deras uppfattning tycks främja religiösa grupper. (År 1997 återgav till exempel japanska media hur medlemmar i kyrkan på nytt vandrade där pionjärerna gått genom centrala USA, utan att någonsin nämna kyrkans namn.) Men vissa religiösa gruppers extrema uppförande

Infällda, från vänster: Toshiko Yamashita från Fukuoka, Makoto Fukuda från Tokyo och Masako Horii från Osaka. Vänster: Toshiro Yoshizawa och hans hustru Midori, pionjärer i kyrkan i Fukuoka. Höger: Det nya templet i Fukuoka.

omnämns i media, och till följd av det har religiösa, också kristna, grupper från andra länder ofta dåligt rykte i Japan.

Men trots dessa svårigheter ser kyrkans framtid i Japan ljus ut. Det finns tecken på förändringar i det japanska samhället som kan öppna nya dörrar, och medlemmarna själva sänder ut ett trons ljus som lyser allt klarare.

BÖRJAN

De första missionärerna från kyrkan sändes till Japan av president Lorenzo Snow år 1901, med äldste Heber J Grant i de tolv apostlarnas kворum som ledare. Missionärerna verkade i Japan under mer än 20 år, men det fanns fortfarande färre än 200 japanska medlemmar när missionen stängdes 1924. Under de två efterföljande årtiondena utförde man missionsarbete på japanska bland amerikaner av japanskt ursprung på Hawaii. Och när kyrkan kom tillbaka till Japan efter andra världskriget kallade kyrkans ledare några av dem som hade förkunnat evangeliet på Hawaii

att bli missionärer och missionspresidenter.

Sista dagars helig militärpersonal som var stationerad i Japan efter kriget hjälpte också till att återinföra evangeliet. (Däribland fanns en ung pilot från Utah vid namn Boyd K Packer, som nu är tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum.) Militärpersonalen och de första missionärerna som följde dem fann en liten grupp medlemmar som hade varit ståndaktiga sedan 1920-talet. De fann också några få som var redo att lyssna till evangeliet.

En dag träffade Toshiro Yoshizawa, som låg i armén under kriget, två unga amerikaner som hade ett gatumöte. De var bland de första missionärerna från kyrkan som kallades att verka i Japan efter kriget. En av dem, äldste Ray Price, talade med respekt

om hur japanska soldater hade tjänat sitt land och talade om hur alla män och kvinnor är syskon och borde behandla varandra med kärlek. Det budskapet fick Toshiro att studera evangeliet och så småningom omvända sig. Han och hans hustru Midori döptes 1953 och tillhör de japanska pionjärer vars tjänande höll kyrkan uppe när den etablerades efter kriget. Broder Yoshizawa blev senare grensresident, distriktsresident, rådgivare till fyra missionspresidenter, stavspresident och missionspresident. Han kallades som patriark för Fukuoka stav 1986. Syster Yoshizawa har verkat som lärare i Söndagsskolan och i flera ämbeten i Hjälpföreningen, både som ledare och lärare, och hade ofta flera ämbeten på en gång under de tidiga åren.

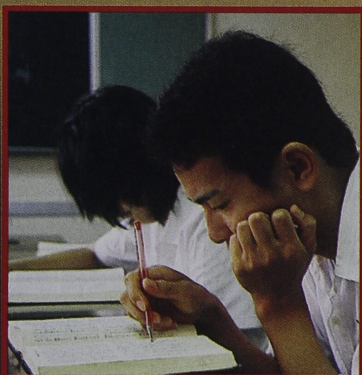
”DET FINNS RIKA RESURSER”

Kyrkan som en gång var så liten i Japan har växt till drygt 114 000 medlemmar idag. Nästan tre fjärdedelar av medlemmarna är ensamstående vuxna, vilket inte märks på kyrkans möten, där det verkar som om två tredjedelar av de närvarande är äkta män, hustrur och barn och ungefär en tredjedel är ensamstående.

Trots en oroande ekonomisk nedgång i Japan på senare år är de flesta människorna välsignade med framgång. Gatorna i de större städerna är fulla – och ibland bokstavligen tilltäppta – med mestadels nya bilar i olika storlekar. Alla, från affärsmän till skolbarn, verkar ha en liten mobiltelefon och många familjer har avancerade TV-apparater, video- och stereoanläggningar,

Nedan, infällda:

Seminarieelever i Osaka. Längst till höger: Tre generationer i kyrkan: familjen Nishihara från Ushiku. Kikuno och Yoshio (mitten) döptes 1957 och var pionjärer i Hiroshima-området.

telefoner och faxar i lägenheterna. I de större städerna bor de allra flesta i lägenhetshus. Priset för ett enfamiljshus i en stad som Tokyo är oöverstigligt för alla utom de rika.

Men detta välstånd kostar. Ljusen lyser i kontorslokalerna i Tokyo tills sent på kvällarna eftersom många människor fortfarande arbetar. (Till följd av det, berättar biskop Nakamura från Kichijoji församling, kan han bara samla församlingens ledare under veckorna till möte med prästadömet verkställande kommitté klockan 22.00, när alla har kommit hem från arbetet.) De höga levnadskostnaderna är otvivelaktigt en bidragande orsak till den nationella hängivenheten mot arbetet. För att få råd till boende och skolor till barnen arbetar nu många av de gifta japanska kvinnorna, däribland också medlemmar i kyrkan, åtminstone halvtid utanför hemmet.

Trots svårigheterna är medlemmarna i områdespresidentskapet för Asien Nord optimistiska angående kyrkans tillväxt och styrka. "Om vi ser tillbaka på var vi befann oss för ett eller två år sedan, är trenden mycket

uppmuntrande", säger äldste L Lionel Kendrick i de sjuttios kvorum, tidigare områdespresident. Som följd av prästadömet ledning har man gjort ansträngningar för att behålla fler nydöpta och siffran är nu uppe i nästan 75%. Ledarskapet är starkt på stavnivå både inom prästadömet och i biorganisationerna. Utmaningen är att fördjupa ledarskapet på församlings- och grensnivå. Missionsarbetet går bättre utanför de stora städerna, "men vi blir bättre i städerna också", säger äldste Kendrick.

Äldste L Edward Brown, nuvarande områdespresident, säger att man får fler missionärshänvisningar från medlemmarna, också de mindre aktiva. Äldste E Ray Bateman, förste rådgivare, säger att medlemmarna är så flitiga i att utföra sina uppgifter att "varje uppgift de tar sig an blir utförd med största möjliga perfektion".

"Trots att vi har utmaningar finns det rika resurser", säger äldste Kendrick. Medlemmarna i Japan "är underbara att samarbeta med".

Medlemmarna i områdespresidentskapet ser ett fortsatt försök att stödja och undervisa om principerna i "Familjen – ett tillkännagivande för världen" som ett av sätten att hjälpa kyrkan att komma ut ur dunklet i Japan. Kyrkans ledare och medlemmar är överens om att både enskilda och familjer i Japan behöver något som kan stötta dem mot det

moderna samhällets försvagande inflytande. Ett helt land behöver Herrens lösning – evangeliet.

Samma ledare och medlemmar i kyrkan är också överens om att det bästa sättet att sprida evangeliet och övervinna negativa stereotyper kan helt enkelt vara att leva efter buden och låta andra se effekten i deras liv och familjer. De flesta medlemmarna säger att det var andra medlemmars exempel som förde dem till evangeliet. Om man frågar hur dörrar lättare kan öppnas för evangeliet i Japan, blir svaret ständigt detsamma: genom medlemmarnas föredöme.

”DEN SPIK SOM STICKER UPP”

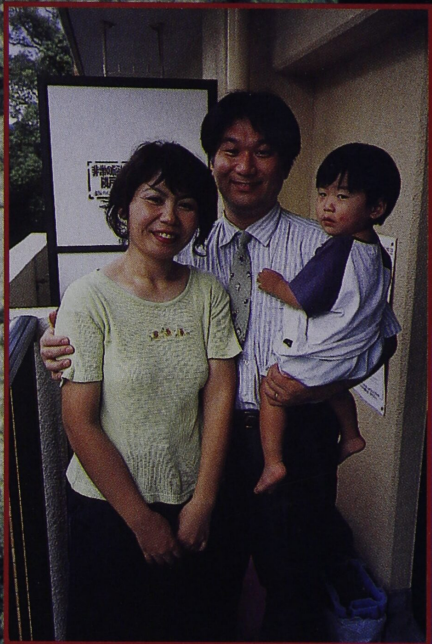
Det är särskilt viktigt, säger ledarna i prästadömet och biorganisationerna, att lära ungdomarna vilken styrka som ligger i att efterleva

Jesu Kristi evangelium. Även om droger, alkohol och omoral inte verkar vara allvarliga problem bland kyrkans ungdomar i Japan, utsätts ungdomarna för enorma påtryckningar i skolan som motverkar aktivitet i kyrkan.

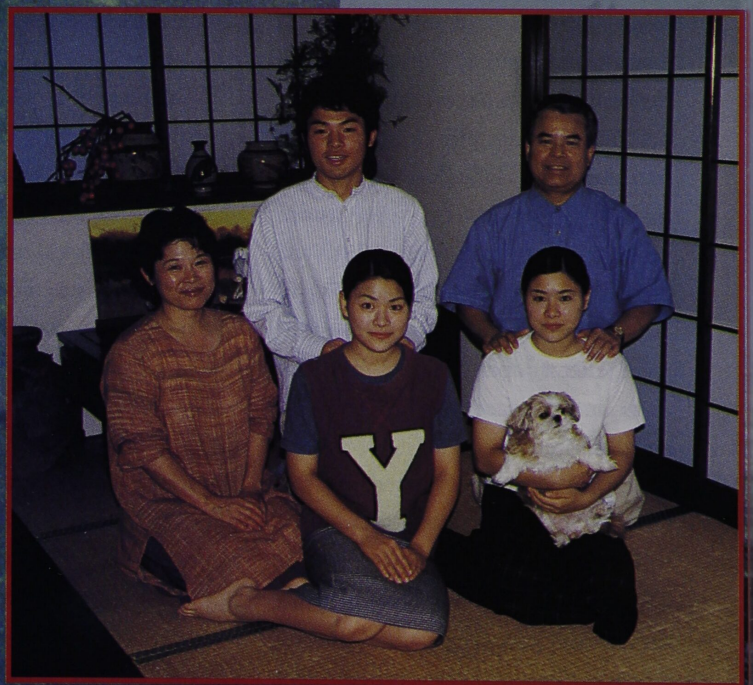
Obligatoriska aktiviteter och studier efter skoltid förlänger skoldagen till långt efter lektionstid. (Regeringen har nyligen vidtagit åtgärder för att avskaffa lördagarnas halva skoldag.) Föreningar och sportaktiviteter som inte är frivilliga förläggs ofta till söndagar. Ibland har man också lektioner på söndagarna på grund av det tryck som läggs på tonåringarna att göra bra ifrån sig i skolan och på inträdesproven till universiteten. De ungdomar som avstår från skolans aktiviteter eller lektioner för att gå till kyrkan kan skadas både

utbildningsmässigt och socialt. Det är svårt att utmärka sig genom att inte delta, och ett gammalt talesätt citeras ofta: ”Den spik som sticker upp blir nerslagen.”

Morgonseminariet kan vara den enda kontakt ungdomarna har med kyrkan när skolans aktiviteter dominerar deras söndagar. Men många elever som är medlemmar i kyrkan har ett veckoschema likt det som Yuka Kouchi från Osaka församling i Osaka stav har: seminariet klockan 06.15, sedan skolan klockan 08.00, föreningsaktiviteter klockan 15.30, och en del dagar ett deltidsarbete där hon förbereder luncher och expedierar i en affär från klockan 18.00 till 22.00. Yuka är en av få elever som har ett arbete, andra elever fyller kvällarna med läsläsning eller skolaktiviteter. De flesta kommer inte hem förrän 21.00.

Längst till vänster: Ayako och Masanao Morimoto från Fukuoka med det yngsta av sina fyra barn. Vänster: Yoshie Sumiya från Kitakyushu. Nedan: Familjen Taira från Fukuoka: mamma Shinko (längst till vänster) med tvillingarna Mami och Mino, sonen Makoto och pappa Hisashi (på bilden saknas dottern Sayaka, som går i skola på annan ort, och sonen Kaname, som är på mission). Bakgrunden: Fiskdamm vid en historisk plats i Dazaifu.

Om Yuka kunde ändra på något skulle hon vilja ha mer tid att hjälpa sin mamma hemma och kanske mer tid att lyssna på sin favoritmusik – eller sova.

Atsuko Yamashita, president för Unga kvinnor i Maebaru församling i Fukuoka stav, är imponerad av ungdomarnas styrka. År 1999 bad ungdomarna i hennes gren om att få möjligheten att besöka templet i Tokyo och göra dop för de döda. Deras tredagarsbesök i Tokyo inbegrep även tillfällen till sightseeing och nöjen, men ungdomarna behöll tempelförordningarna som sin första prioritet varje kväll och fick också se hur det var på missionskolan.

Syster Yamashita fann evangeliet när hon gick i gymnasiet och har kommit att älska Mormons bok. "Det spelar ingen roll var vi bor – vi får det återställda evangeliet genom Joseph Smith och Mormons bok. Evangeliets välsignelser är desamma var vi än är." Hon är tacksam att hennes make stöder henne i arbetet i kyrkan även om han inte är medlem.

ENSAM I EVANGELIET

Inte alla som gifter sig utanför kyrkan har sådan tur. En syster minns de allvarliga problem hon fick med sina ingifta släktingar, som var starkt troende inom en annan religion, när de fick reda på att hon

var aktiv medlem i kyrkan. De hotade med att säga upp bekantskapen med henne. Hennes man tog deras parti och hon gick inte på kyrkans möten under flera år. Men när systemen och hennes man inte längre bodde hos hans familj, hjälpte en omtänksam president för Hjälpföreningen och kärleksfulla systrar i församlingen henne att komma tillbaka. Nu verkar hon i en ledarställning och försöker nå ut till andra systrar.

Men det är fortfarande svårt hemma. Hennes make, som arbetar hårt med att försörja familjen, tycker att han uppfyller alla sina plikter som make och far. Men hans inflytande har saknats inom några områden där han verkligen behövs, säger hans hustru. Deras son börjar bli upprisk och pappan börjar inse att han behöver förändra sig för att kunna hjälpa deras son. En särskild missionär har påverkat mannen och hjälpt honom, och han och hans hustru arbetar nu på att komma överens vad gäller religion i familjen. Systemen uttrycker tacksamhet för evangeliets lärdomar som hjälper henne att förstå att "vi kan lösa problemen".

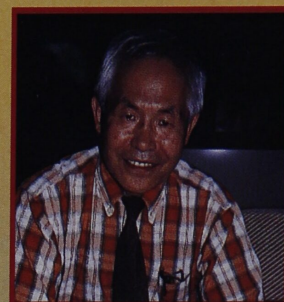
I Japan finns det en växande medvetenhet om att fäder måste inta en mer aktiv roll i sina familjer, en insikt som hade stött på starkt motstånd för fyra eller fem år sedan, säger Kouichi Hayase, biskop i

Hachioji första församling i Tokyos västra stav. Att slå fast individuella prioriteringar är en av huvudpunkterna som biskop Hayase tar upp i sina ledarseminarier som yrkesman. "Jag lär dem att tänka efter vad som djupt inne i deras innersta verkligen är viktigt för dem", förklarar han. Han berättar inte för deltagarna att svaret kommer till dem genom Kristi ljus – men det gör det. "Efter en eller två dagar vet de vad jag talar om, även om de inte kan uttrycka det." Många manliga deltagare säger till honom på tu man hand efter seminariet att de har bestämt sig för att omfokusera sina liv och inrikta sig mer på förhållandet till familjemedlemmarna. Antalet kvinnor i chefspositioner i Japan växer, säger biskop Hayase, och den trenden har stärkt motivationen att finna balans mellan familj och karriär.

Trofasta sista dagars heliga är väl förberedda för att stärka familjevårdningarna i det japanska samhället, säger biskop Hayase. Men "jag tror att vi behöver bli djärva. Vi är inte djärva nog när vi berättar om evangeliet."

LEDA FAMILJEN

I detta ljus talar många japanska prästadömsledare om den glädje de har upptäckt som fäder när de sätter sin familj före materiella ägodelar eller världsliga framsteg. Masahido Sumiyoshi är ett exempel. Medan han

Ovan: Daisuke Hirota
från Kyoto.
Förgrunden: Mieko och
Hiroshi Aki från
Osaka. **Bakgrunden:**
Höghus i centrala
Osaka.

hjälpste till att fostra tre barn kom han till en dubbel insikt: det var hans ansvar att hjälpa sina barn att komma tillbaka till vår himmelske Fader, och det var också hans möjlighet att följa med dem. Som missionsledare i Kita Kyushu församling i Fukuoka stav inser han värdet av den kunskapen, medan han ser sina vänner ofta alltför upptagna av sina arbeten för att ge sina familjer tillräckligt med tid.

Hans hustru, Katsuko, är glad att deras barn växte upp i ett hem där deras far förstod värdet av evangeliet. Hon känner väl till kraften i föräldraexempel. Hennes föräldrar tillhörde kyrkans pionjärer i Hiroshima, där de blev medlemmar år 1957. Nu bor hennes föräldrar hos hennes yngre bror, Satoshi Nishihara, och hans familj.

Satoshi har också följt det tjänande exempel som hans föräldrar har visat. För närvarande är han högprästens gruppleddare i Ushiku församling i Abiko stav i Japan och arbetar som seminariesamordnare för Kyrkans utbildningsverksamhet. Han kallades som stavs-president i Hiroshima vid 29 års ålder och verkade senare som missionspresident för Osakamissionen. Mor och far Nishihara, Yoshio och Kikuno, har varit på två proselyterande heltidsmissioner tillsammans – den första strax efter det att Satoshi återvände från sin heltidsmission vid 22

års ålder – och fyra tempelmissioner.

Yoshio och Kikuno Nishihara var själva exempel på det som de lärde sina barn när de växte upp. Satoshi minns väl en dispyt han hade med sin mor när han var liten – den löstes när hon bad honom att knäböja och be tillsammans med henne. Det var ett fint tillfälle till lärdom. Nu är det något naturligt för Satoshi att rådgöra och be med sin egen hustru, Noriko, och deras barn när de ska fatta familjebeslut. De fattade nyss ett beslut på det sättet efter en familjefasta. När de bad tillsammans och när han lyssnade till sin hustru och barnen och vad de kände, stod det klart för honom vad familjen borde göra.

Satoshi och Noriko har fem barn, en ovanligt stor familj i ett land där de flesta par har ett barn. Syster Nishihara säger att hon tycker det är svårt att föreställa sig hur man kan fostra barn, oavsett antal, utan förmånen som evangeliets lärdomar utgör, men att hon är särskilt tacksam för evangeliets ljus med fem barn vars behov och problem blir alltmer invecklade när de blir äldre.

Broder Nishihara säger att livet ter sig enklare när man ser det genom evangeliets lins. Alltför många människor låter världens påtryckningar oro dem fast de inte behöver det, tror han. När de väl glömmer sig själva och blickar utåt, upptäcker de mycket som är användbart och givande och som de inte

hade trott att de kunde uppnå i livet. "När vi hjälper andra, glömmer vi ofta problemen i våra egna liv", säger han. Med det perspektivet har hans och hans hustru medvetet försökt engagera sina barn i tjänande, försökt lära dem att när de lever efter och delar med sig av evangeliet, uppfyller Herrens välsignelser alla deras andra behov. "När man hjälper andra blir man alltid lycklig."

Japanska medlemmar säger att många av deras grannar verkar söka efter ett ankare i livet utan att kunna identifiera behovet. Medlemmarna i kyrkan känner att de har funnit vad så många andra söker – glädjen i evangeliet som Satoshi Nishihara talar om. De japanska heliga har kanske genom sina liv och exempel nyckeln till att dela den glädjen med andra. □

JAPAN IDAG

Medlemmar:	drygt 114 000
Stavar:	31
Församlingar:	175
Missioner:	8
Missionsdistrikt:	19
Grenar:	142
Missionärer:	ungefär 1 000, varav cirka 18% är japaner
Tempel:	Tokyo och Fukuoka

Hur man använder Liahona mars 2001

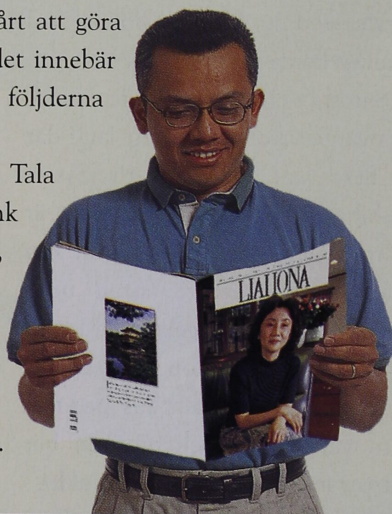
Letar du efter en berättelse eller ett citat till ett tal, en lektion, lektion på familjens hemafton eller seminariebrasafon? Du kan hitta några användbara förslag i det här numret av **Liahona**. (Siffrorna till höger hänvisar till sidor i det här numret. **LS = Lilla stjärnan**.)

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

■ "Sen edra små", sidan 2: Diskutera hur ni som föräldrar konkret kan följa president Hinckleys råd och behandla era barn med större tålmod, förståelse och kärlek. Sätt som familj specifika mål för att förbättra förhållandet mellan er.

■ "Gör vad är rätt", sidan 10: Läs eller återberätta äldste Scotts erfarenhet med amiral Rickover. Be familjemedlemmarna berätta om tillfällen i sina egna liv när de har befunnit sig i situationer där det kanske var svårt att göra det som var rätt. Diskutera vad det innebär att göra vad som "är rätt vad än följderna bliva".

■ "Mickes nya ord", sidan LS6: Tala om ilska och dess följder. Tänk som familj ut alternativa uttryck, som "så försmädligt" som ni kan använda istället för att säga arga ord. Uppmana familjemedlemmarna att använda de nya orden istället för sårande, arga ord.

ÄMNER I DET HÄR NUMRET

Barn2
Berättelser ur Nya testamentet	..LS10, LS12, LS14
Besökslärare25
Bön18, LS4
Familjerelationer34, 38
Fri vilja10
Försoningen25
Föräldraskap2
Hemlärare7
Hjälpföreningen,Kyrkonytt
Jesus Kristus26
Kyskhet10
Kärlek2
Lydnad10, 18
Missionsarbete34, 38, LS9
Motgångar18
Omvändelse18, 25, 34
Primär,LS2, Kyrkonytt
ProfeterLS2, LS16
Redbarhet8
Skriftstudier26
SvordomarLS6
Söndagsskolan,Kyrkonytt
Talanger24
Tjänande24
Tro18, LS4
Unga kvinnor, Kyrkonytt	
VänskapskontakterLS9
ÅteraktiveringLS6

VI SÖKER ERFARENHETER FRÅN FAMILJENS HEMAFTON

Vi inbjuder er att berätta för oss om era mest lyckade hemaftnar. Berätta vad ni gjorde och varför det gick så bra. Vi inbjuder er också att skicka kommentarer, förslag och andra artiklar till Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Var vänlig uppge fullständigt namn, adress, telefonnummer, församling och stav (eller gren och distrikt).

Om pappa håller mig, Liz Lemon Swindle

När profeten Joseph Smith var ung, gjorde en allvarlig infektion att man var tvungen att skära bort en benbit ur hans ben. Kirurgen ville binda Joseph för att hålla honom stilla eller åtminstone låta honom dricka sprit för att lindra smärtan. Joseph vägrade och sade att han skulle kunna stå ut med smärtan om hans far höll honom i famnen. (Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, redigerad av Preston Nibley [1998], 56-58)

I Japan, ett land med traditionella religiösa symboler, visar ett växande antal sista dagars heliga hur evangeliet stärker enskilda och familjer. Se "Japan: växande ljus i östern", sidan 38.

SWEDISH

4 02219 83180 0